

COLEGIUL TEHNIC „COSTIN D. NENIȚESCU” PITEȘTI

ȘCOALA NE UNEȘTE!

**REVISTĂ DE SPECIALITATE DESTINATĂ CADRELOR DIDACTICE
ȘI ELEVILOR DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR**

Numărul 2

**PITEȘTI,
August, 2021**

**ISSN 2734 - 5505
ISSN-L 2734-5505**

COLEGIUL TEHNIC „COSTIN D. NENIȚESCU” PITEȘTI

ȘCOALA NE UNEȘTE!

**REVISTĂ DE SPECIALITATE DESTINATĂ CADRELOR DIDACTICE
ȘI ELEVILOR DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR**

Coordonator revistă: prof. Dobrin Călina-Cristina

Colectivul de redacție și coordonare:

Prof. Dobrin Marius-Daniel

Prof. Teianu Ioana

Prof. Neamțu Viorel – responsabil publicare în format electronic

Notă: Responsabilitatea privind conținutul articolelor le revine în totalitate autorilor.

PITEȘTI, 2021

ISSN 2734-5505

ISSN-L 2734-5505

COLEGIUL TEHNIC „COSTIN D. NENIȚESCU” PITEȘTI

Secțiunea 1

Cadre didactice

Modalități de integrare a copiilor cu CES în mediul școlar

INTEGRAREA COPIILOR CU CES IN MEDIUL ȘCOLAR

Prof. Teianu Ioana, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești

Școala, ca instituție publică de formare și socializare umană trebuie să răspundă cerințelor tuturor elevilor, atât celor care au un ritm de învățare și un potențial intelectual și aptitudinal peste medie, dar și celor care manifestă deficiențe de învățare.

După definiția dată de UNESCO - *educația incluzivă* este un mod de educație adaptat și individualizat în funcție de nevoile tuturor copiilor în cadrul grupurilor și claselor echivalente ca vârstă, în care se regăsesc copii cu nevoi, capacități și nivele de competență foarte diferite. Educația incluzivă este o mișcare mondială bazată pe drepturile umane de bază. *Conform principiilor drepturilor omului, fiecare copil, indiferent de apartenența sa sau de nivelul de dezvoltare a capacităților sale, are dreptul la o educație de bună calitate, care să conducă în cea mai mare măsură la dezvoltarea capacităților sale cognitive și de integrare socială.* Diferențierea școlară pe baza apartenenței la o anumită categorie socială sau a nivelului de dezvoltare individuală este nedreaptă și nu justifică excluderea din școala de masă. Pentru a ușura integrarea în școlile de masă, este necesar ca în aceste școli să se asigure o atmosferă mai primitoare și de acceptare. Elevii cu CES nu se adaptează cu ușurință și nu pot obține succese în cadrul sistemului educațional tradițional.

Având la clasă elevi cu cerințe educative speciale și am încercat să găsim cele mai bune metode de predare-învățare pentru a-i determina pe toți participanții la actul educațional să se implice conștient în activitățile derulate. Elevii integrați au nevoie de sprijinul nostru, al cadrelor didactice și de sprijinul colegilor de clasă. Ei nu trebuie marginalizați în niciun fel, nu trebuie „uitați” în clasă pornind de la ideea că nu vor putea ajunge niciodată ca și ceilalți elevi.

Adaptarea curriculum-ului la nivelul clasei reprezintă una dintre soluțiile propuse de către factorii abilitați. Pentru aceasta este nevoie ca formularea obiectivelor, stabilirea conținuturilor instruirii, modalitățile de transmitere a informațiilor în clasă și evaluarea elevilor să se facă diferențiat.

În urma evaluărilor inițiale conținuturile sunt proiectate individualizat și diferențiat, astfel încât să poată fi înțelese de către elevi, am avut în vedere faptul că învățarea trebuie văzută ca un proces la care elevii participă în mod activ, își asumă roluri și responsabilități. Planificarea individualizată a învățării presupune adaptarea educației la nevoile individuale din perspectiva diferențelor dintre elevi. Diferențierea curriculumului, atât pentru copiii cu dizabilități, cât și

pentru cei cu potențial de învățare ridicat se întemeiază pe aceleași premize: sistemul de învățământ se poate adapta unor abilități și trebuințe diferite; aceleași scopuri educaționale pot fi atinse prin mai multe tipuri de programe adaptate; realizarea scopurilor educaționale este facilitată de selecția și organizarea obiectivelor educaționale conform diferențelor individuale; diferitele trebuințe educaționale pot fi întâmpinate prin oportunități educaționale variate. Diferențierea curriculară necesită astfel selecționarea sarcinilor de învățare după criteriul maturității intelectuale, ritmul de lucru și nu după criteriul vârstei cronologice. Este nevoie de o adaptare a procesului instructiv educativ la posibilitățile intelectuale, la interesele cognitive, la ritmul și stilul de învățare al elevului.

Toți elevii care participă la procesul de educație trebuie să beneficieze de o diferențiere educațională pentru că: au abilități diferite, au interese diferite, au experiențe anterioare de învățare diferite, provin din medii sociale diferite, au diferite comportamente afective (timiditate, emotivitate) au potențial individual de învățare, învață în ritmuri diferite, au stiluri de învățare diferite.

În activitățile didactice destinate elevilor cu CES se pot folosi metodele *expozitive*, (povestirea, expunerea, explicația, descrierea) respectând anumite cerințe: folosirea unui limbaj adecvat, corespunzător nivelului comunicării verbale; prezentarea să fie clară, precisă, concisă; sistematizarea ideilor; recurgerea la procedee și materiale intuitive; antrenarea elevilor prin întrebări de control pentru a verifica nivelul înțelegerii conținuturilor de către aceștia și pentru a interveni cu noi explicații atunci când se impune acest lucru.

Principii implicite pe care se bazează includerea corespunzătoare a elevilor cu nevoi educaționale speciale în învățământul de masă:

- elevii cu nevoi educaționale speciale au același drepturi la o educație de calitate ca orice alt elev;

- sprijinul de care are nevoie o persoană trebuie să fie evaluat în mod corect și cu înțelegere;

prin legătura stabilită cu școala unde a învățat anterior elevul se pot obține informații pe baza cărora se poate planifica sprijinul ce trebuie acordat elevului;

- trebuie luat în considerare punctul de vedere al elevilor și al părinților acestora;
- sprijinul oferit este un drept al persoanei care îl primește;
- sprijinul acordat trebuie revizuit periodic pentru a evalua impactul, progresul obținut de elev și punctul de vedere al elevului, părinților și profesorilor acestuia;

- se oferă sprijin profesorilor pentru elaborarea unor strategii corespunzătoare de predare și învățare, în funcție de cele mai bune practici;

- fiecare elev, inclusiv acela cu nevoi educaționale speciale, este diferit;
- conceptele de “normalitate” și “deficiență” duc la separare;
- toți elevii trebuie să își însușească abilitățile sociale generale care îi ajută atât să-și dezvolte personalitatea cât și să obțină un loc de muncă;
- un curriculum inclusiv oferă niveluri diferite de abilități;
- obținerea unor competențe profesionale în conformitate cu standardele se poate realiza treptat;

Tratarea individualizată facilitează adaptarea acestora la cerințele și obiectivele procesului instructiv-educativ și presupune corelarea între cerințele programei și posibilitățile copiilor și exprimă necesitatea ca organizarea, desfășurarea și evaluarea activităților instructiv-educative să stimuleze dezvoltarea copilului. Sarcinile date trebuie să fie în concordanță cu însușirile de personalitate, care se află în permanent devenire și transformare, astfel asigurându-se o amplificare a efortului psihic și fizic al copilului. Diferențierea se poate face atât prin curriculum, prin extinderea și profunzimea cunoștințelor propuse spre învățare, cât și prin formele de organizare a activității și a metodelor didactice utilizate. Copiii aflați în diferite faze ale insuccesului școlar pot fi cuprinși în activități frontale, dar trebuie tratați și individual, cu sarcini de lucru care să țină seama de dificultățile lor.

Profesorul trebuie să pună un accent pe abordarea pozitivă a comportamentului copiilor, ameliorarea practicilor educaționale, cum ar fi: evitarea discriminărilor, a favorizării sau etichetării copiilor, evitarea reacțiilor impulsive neadecvate, a amenințării și intimidării copiilor, exprimarea încrederii în posibilitățile fiecărui copil de a reuși.

În activitățile didactice destinate acestor elevi se pot folosi metodele expozitive (povestirea, expunerea, explicația, descrierea), dar trebuie respectate anumite cerințe: să se folosească un limbaj adecvat, corespunzător nivelului comunicării verbale, prezentarea să fie clară, precisă, concisă, ideile să fie sistematizate, să se recurgă la procedee și materiale intuitive, să se antreneze elevii prin întrebări de control pentru a verifica nivelul înțelegerii conținuturilor de către aceștia și pentru a interveni cu noi explicații atunci când se impune acest lucru.

Metodele de simulare (jocul didactic, dramatizarea) pot fi aplicate cu succes atât în ceea ce privește conținutul unor discipline, cât și în formarea și dezvoltarea comunicării la elevii cu deficiențe mintale și senzoriale. Implicarea lor cât mai directă în situații de viață simulate, trezesc motivația și implică participarea activă, emoțională a elevilor, constituind și un mijloc de socializare și interrelaționare cu cei din jur.

Metoda demonstrației ajută elevii cu dizabilități să înțeleagă elementele de bază ale unui fenomen sau proces. Alături de metoda demonstrației, exercițiul constituie o metodă cu o largă aplicabilitate în educația specială, mai ales în activitățile de consolidare a cunoștințelor și de formare a deprinderilor.

Învățarea prin cooperare permite evaluarea frecventă a performanței fiecărui elev care trebuie să ofere un răspuns în nume personal sau în numele grupului, elevii se ajută unii pe alții, încurajându-se și împărtășindu-și ideile, explică celorlalți, discută ceea ce știu, învață unii de la alții, realizează că au nevoie unii de alții pentru a duce la bun sfârșit o sarcină a grupului.

Activități extracurriculare au o contribuție importantă în integrarea elevilor cu CES. Rolul terapeutic al activităților extracurriculare constă în faptul că prin ele se poate realiza mai ușor socializarea copiilor cu CES. Activitățile extracurriculare dezvoltă la elevi priceperi, deprinderi și abilități cognitive și comportamentale, mult mai solide, pentru că, desfășurându-se în afara cadrului tradițional al sălii de clasă, ele permit contactul direct cu realitatea socială. Vizitele, excursiile, plimbările în aer liber permit dezvoltarea relațiilor și o mai bună relaționare a copiilor cu societatea, sporirea interesului de cunoaștere a frumuseților naturale și de patrimoniu, formarea și dezvoltarea unor sentimente de prețuire a mediului natural. Concursurile cu tematică diferită (sportive, artistice, pe discipline de studiu etc.) dezvoltă la elevii cu CES, spiritul de competiție, de echipă, încrederea în forțele proprii, îi mobilizează la cooperare.

Educația integrată va permite copiilor cu CES să trăiască alături de ceilalți copii, să desfășoare activități comune, dobândind abilități în vederea adaptării, integrării și devenirii lor ca și ceilalți.

Bibliografie:

Ionescu, *Educația și dinamica ei*, Editura Tribuna învățământului, București, 1998,
Popovici, D., *Învățământul integrat sau incluziv*, Editura Corint, București, 1998;
Stănică, I., Popa, M., *Psihopedagogie specială*, Editura Pro Humanitas, București, 2001
Gherguț, A., *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii diferențiate și incluzive în educație*, Editura Polirom, Iași, 2006,
Verza F., *Introducerea în psihopedagogia specială și asistența socială*, Ed Fundatiei Humanitas, 2002

IMPLEMENTAREA PLANULUI DE INTERVENȚIE PERSONALIZAT

Prof. Dobrin Călina-Cristina, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești

Abordarea individualizată este un principiu psihopedagogic, care ordonează demersul educațional în conformitate cu particularitățile individuale de dezvoltare și condițiile de viață ale fiecărui copil. În abordarea individualizată își găsește reflectare tratamentul uman al copilului, acceptarea acestuia drept valoare excepțională. În acest sens, fiecare copil trebuie să fie un participant activ al procesului educațional. Fiecare copil este unic în felul său și aduce cu sine în procesul complex al învățării și dezvoltării o experiență, un stil de învățare, un model social, o interacțiune specifică, un ritm personal, un model de abordare. Cunoașterea și valorificarea acestora constituie condiția inerentă pentru asigurarea progresului în dezvoltarea copilului.

Abordarea individualizată este chintesența educației incluzive și se realizează în baza politicilor educaționale incluzive, practicilor educaționale incluzive, realizate printr-o cultură incluzivă la nivel de instituție și comunitate.

Tendențele moderne de abordare individualizată a copilului cu CES diferă de cele tradiționale. Acestea vizează incluziunea copilului în medii comune de învățare, crearea structurilor și serviciilor de suport educațional, asigurarea accesului la programe școlare prin diversificarea formelor de incluziune, flexibilizarea curriculumului, adaptarea tehnologiilor didactice. Abordarea individualizată a copilului se realizează în baza analizei riguroase, multidisciplinare a particularităților de dezvoltare și competențelor acestuia, în rezultatul căreia se proiectează asistența.

Planificarea individualizată a procesului educațional se realizează în conformitate cu concluziile și recomandările formulate în rezultatul evaluării complexe a dezvoltării copilului și are drept scop asigurarea progresului pe domeniile de dezvoltare.

Echipa multidisciplinară are un rol important atât în evaluarea complexă a copiilor cu nevoi speciale, cât și în elaborarea și implementarea planului personalizat de intervenție. Echipa colaborează cu familia pentru a crea un plan individualizat care are ca scop abordarea deficitelor copilului - pornind de la punctele forte și punctele slabe identificate în procesul de evaluare - și propunerea unor strategii și tehnici de intervenție pentru a facilita atingerea obiectelor pentru dezvoltarea copilului. Pentru a realiza planul de intervenție personalizat, echipa utilizează informațiile furnizate de familie, rezultatele evaluărilor realizate de fiecare membru al echipei, toate dosarele medicale disponibile și avizul informat al profesioniștilor care lucrează în echipa.

Dat fiind faptul că există o multitudine de factori care pot afecta îndeplinirea cu succes a obiectivelor echipei multidisciplinare - obiective precum: colectarea și organizarea informațiilor de bază, astfel încât membrii săi să aibă o imagine completă a punctelor forte și a nevoilor unui copil pentru a lua decizii în cunoștință de cauză - este necesară investigarea unor abilități care pot facilita îndeplinirea obiectivelor. Astfel, pornind de la niste valori comune, precum: orientarea spre beneficiar, respect pentru colegi și deschidere, acțiunile echipei multidisciplinare vor fi ghidate de colaborare pe tot parcursul procesului de evaluare și implementare a planului de intervenție.

Conform OMECTS 5574 din 7 octombrie 2011 privind *Organizarea serviciilor de sprijin educațional pentru copii, elevii și tinerii cu cerințe educaționale speciale, integrați în învățământul de masă*, la articolul 3 punctul K, planul de intervenție personalizat este un „*instrument de proiectare și implementare a activității educațional- terapeutice, utilizat pentru eficientizarea activității de intervenție și atingerea finalităților prevăzute în planul de servicii individualizat*” (focalizat pe nevoile de dezvoltare ale copiilor/ elevilor/tinerilor cu cerințe educative speciale integrați în învățământul de masă).

Planul de intervenție personalizat se întocmește pe baza evaluărilor inițiale. Aceste evaluări inițiale, sunt de regulă adaptări ale evaluărilor cadrului didactic de la clasa unde este integrat elevul cu cerințe educative speciale. Pe baza acestor evaluări se stabilește dificultățile de învățare ale elevului respectiv. În urma depistării dificultăților de învățare și a nivelului de achiziții cognitive, se conturează strategia de intervenție.

În realizarea planului de intervenție personalizat se utilizează obiective operaționale și activități de învățare adaptate, stabilite în colaborare cu profesorul de la clasa unde este integrat elevul. Astfel apare parteneriatul și negocierea proiectării în vederea asigurării sprijinului adecvat dezvoltării copiilor/elevilor cu cerințe educative speciale.

Strategia de intervenție se propune pe o perioadă limitată, de regulă un semestru și este revizuită periodic în funcție de progresul/ regresul elevului integrat. Proiectarea planului de intervenție personalizat reflectă o bună cunoaștere a programei școlare, implică responsabilitate împărțită și centrare pe elev. Planul de intervenție personalizat corespunde nevoii de abordare cât mai individualizată a problemelor de învățare și identifică modalitatea potrivit căreia fiecare problemă trebuie cunoscută și tratată individualizat. El este un instrument conceput să răspundă nevoilor personale ale unui copil aflat în dificultate.

Elevii cu cerințe educative speciale întâmpină următoarele tipuri de dificultăți: • dificultăți de învățare la clasă pentru că nu au urmat toate etapele în educație (nu au parcurs

învățământul preșcolar și au intrat în clasa pregătitoare, sunt în situația abandonului școlar sau absenteismului crescut);

- dificultăți de învățare la clasă datorate unor forme de dizabilități mintale sau tulburări senzoriale (de auz sau de văz);

- dificultăți de învățare a citit scrisului (dislexie – disgrafie);

- dificultăți de vorbire sau de limbaj și comunicare datorate faptului că au limba maternă diferită de limba în care se desfășoară procesul de învățământ; procesul de predare-învățare-evaluare este neadecvat cerințelor educaționale și diferențelor individuale dintre elevi (sarcini prea grele/prea ușoare, metode neparticipative, timp insuficient dozat, material didactic inadecvat sau insuficient).

Elaborarea planului de intervenție se înscrie într-un demers global în care se face la început evaluarea forțelor, identificarea dificultăților, cunoașterea resurselor, un diagnostic prescriptiv și etapele preconizate pentru intervenție. Planul de intervenție personalizat este privit ca un instrument educațional de planificare și programare a activităților educațional-terapeutice și de cercetare a intervențiilor.

La începutul fiecărui an școlar, după evaluarea inițială, echipa de lucru din care face parte învățătorul/profesorul clasei din care face parte elevul, logopedul, consilierul școlar, vor întocmi un curriculum adaptat pe care îl vor urmări pe parcursul întregului an școlar. După ce a fost întocmit curriculumul, se va trece la realizarea planului de intervenție personalizat. La sfârșitul perioadei de intervenție, după ce se va realiza evaluarea, se vor stabili obiectivele realizate/nerealizate. Obiectivele nerealizate Se vor relua în perioada următoare.

Orice plan de intervenție cuprinde date despre copil, problemele cu care se confruntă acesta, prioritățile pentru perioada în care vom interveni, iar apoi obiectivele urmărite, conținuturile, metode și procedee folosite, criteriile minimale de apreciere a progresului și metode și instrumente de evaluare.

Pentru fiecare copil aflat în dificultate se va întocmi un plan de intervenție personalizat care ajută foarte mult și din care se pot vedea progresele obținute.

Bibliografie :

Asociația Reninco , *Ghid pentru cadre didactice de sprijin*, Editura Vanemonde, 2005,
Racu A., Popovici D.-V., Danii A. *Educația incluzivă. Ghid pentru cadrele didactice și manageriale*, Tipografia Centrală, Chișinău, 2010.
Vrăjmaș T., *Învățământul integrat și/sau incluziv*. București, Aramis, 2000

ÎNVĂȚAREA, COMUNICAREA ȘI COLABORAREA COPIILOR CU NEVOI SPECIALE ÎN ACTIVITĂȚILE DE GRUP

Prof.: Dumitru Manuela Ofelia, Liceul de Arte „Dinu Lipatti”, Pitești, Argeș

Metodele activ - participative au caracter informativ, valorifică experiența proprie a elevilor, le dezvoltă răspunderea individuală și de grup, favorizează înțelegerea conceptelor și ideilor, echilibrează efortul cadrului didactic și al elevului, îi determină să caute și să dezvolte soluții pentru diverse probleme, dezvoltă gândirea critică, logică și independentă.

Paula (nume fictiv), elevă la Liceul de Arte “Dinu Lipatti”, Pitești, a fost încadrată de către o comisie de specialitate într-un grad de handicap mediu, tip de deficiență – mintal și a fost orientată către școala de masă, cu structuri de sprijin, beneficiind de ajutorul unui profesor itinerant. Este școlarizată în aceeași clasă cu fratele ei dezvoltat normal vârstei, ceea ce mi-a ușurat studiul și misiunea. Am încercat de-a lungul timpului să găsesc diferite metode de a o ajuta și de a reuși să o integrez în grupurile de lucru.

În continuare, voi prezenta observațiile mele privind comportamentul elevei în timpul unei ore interactive în care s-a folosit metoda „Mozaicul”.

Tehnica mozaic de învățare prin cooperare (the jigsaw strategy) promovează un proces mai bun de învățare, îmbunătățește motivația elevilor și permite ca un volum mai mare de conținut să fie studiat și împărțit de membrii unui grup. Tehnica mozaic a fost elaborată inițial de Elliot Aronson și studenții săi.

Tehnica asigură:

- O modalitate eficientă de învățare a conținuturilor;
- Ascultare, implicare și empatie;
- Interdependență între elevi;
- Interacțiuni între elevi.

Elevii sunt împărțiți în grupuri mici de cinci sau șase membri. Sarcina fiecărui grup este de a învăța despre un aspect al unui subiect și de a deveni „experți” în acel subiect. În acest grup de experți, elevii efectuează activități de investigare împreună și creează prin colaborare un raport sau o prezentare. De asemenea, fiecare elev răspunde individual și le va preda ulterior și celorlalți o parte din conținut. După ce elevii au devenit „experți”, sunt redistribuiți într-un alt grup. Fiecare grup nou este format din „experți” din grupurile inițiale. Sarcina fiecărui „expert” este de a le preda celorlalți membri ai grupului conținutul studiat. Luarea de notițe și întrebările sunt strategii care pot fi folosite de toți membrii grupului pentru a înțelege

informațiile mai bine. După ce toți „experții” au efectuat prezentările, fiecare membru al grupului a învățat cinci sau șase noi aspecte ale subiectului și este pregătit să susțină un examen, să scrie un eseu sau să se grupeze cu un alt „expert” pentru a crea o prezentare multimedia.

De exemplu- lecția „*Țesuturi vegetale*”, clasa a VI- a:

Am împărțit tema principală în 6 subteme: „Țesuturi de apărare”, „Țesuturi de creștere”, „Țesuturi fundamentale”, „Țesuturi conducătoare”, „Țesuturi mecanice” și „Țesuturi secretoare”. Elevii au primit fișe de lucru cu secțiunea din tema principală corespunzătoare subtemei (fiecare elev primește o fișă), iar Paula a primit aceeași temă de studiu ca fratele ei, astfel încât acesta să o poată ajuta să ducă sarcina la bun sfârșit.

Am împărțit elevii în șase grupuri (grupurile de experți). Grupurile se aleg de către profesor și ele vor fi echilibrate din punct de vedere al abilităților, experienței, etc. Nu se formează grupuri bazate pe prietenii/simpatii. Fiecare grup studiază o subtemă dintre cele 6, folosindu-se de fișele de lucru pregătite de către profesor.

Fiecare grup de experți a studia o parte a temei și a pregătit ideile principale pe care experții le-au prezentat în următoarea etapă. Astfel, grupa de experți nr.1 a primit fișa de lucru nr.1 (Țesuturi de creștere), grupa 2 – fișa 2 (Țesuturi de apărare), grupa 3 – fișa 3 (Țesuturi fundamentale), grupa 4 – fișa 4 (Țesuturi conducătoare), grupa 5 – fișa 5 (Țesuturi mecanice) și grupa 6 - fișa 6 (Țesuturi secretoare). Paula, împreună cu fratele ei, a primit sarcina de a studia țesuturile de creștere, tema cea mai ușor de abordat. Elevii din fiecare grupă au analizat fișa de lucru, manualele, atlasele, planșele, preparatele microscopice și au extras împreună ideile principale, pe care au trebuit să le prezinte în etapa următoare, ei devenind experți ai temei corespunzătoare.

Elevii au format apoi grupuri noi. Fiecare grup nou este un „JIGSAW” care are câte un elev din cele 6 grupuri inițiale. Acum fiecare grup are un „expert” într-una dintre cele șase părți ale temei principale.

Noul grup desfășoară acum o activitate care necesită asumarea de către elevi a rolului de profesor. Ei își vor explica, pe rând, unii altora partea din temă, respectiv ideile principale stabilite în etapa anterioară, în ordinea firească, logică, în funcție de modul de împărțire al temei. Aceasta implică, de asemenea, o atitudine de cooperare cu ceilalți membri ai grupului, într-o activitate combinată care le cere să integreze cele 6 subteme. Paula, ajutată de fratele ei, a reușit, în mare parte, să prezinte tema studiată. Pentru aceasta a primit laude din partea colegilor și profesorului. Un raportor desemnat de fiecare grupă a prezentat, în fața clasei, rezultatele muncii lor.

Metodele interactive ajută la însușirea unor cunoștințe utilizabile, conduc la toleranță și comportament social independent, se pot realiza la orice vârstă și la toate disciplinele, ușurează integrarea copiilor mai timizi sau a celor cu cerințe educaționale speciale în grupurile de învățare.

Bibliografie:

Crenguța Lăcrămioara Oprea, *Strategii didactice interactive*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008,

Liliana Ezechil, *Calitate în mentoratul educațional*, Editura Integral, București, 2008,

INTEGRAREA ARMONIOASĂ A ELEVILOR CU DIZABILITĂȚI

Prof. Androne Simona, Liceul de Arte „Dinu Lipatti”, Pitești

A fi profesor este o meserie pe cât de atractivă, pe atât de solicitantă, mai ales în această perioadă de pandemie când cursurile se desfășoară din ce în ce mai mult on-line, iar pentru copilul cu cerințe educaționale speciale, acest lucru devine și mai greu.

În societatea actuală, profesorul trebuie să își asume astfel sarcini noi, mai specifice și solicitante, deoarece nu este doar un sprijin pentru persoanele cu dizabilități, ci și pentru întreaga grupă - clasă, contribuind la integrarea armonioasă și la colaborarea reciprocă.

Integrarea școlară a elevilor cu dizabilități este un punct forte al școlii românești, care își propune să fie o comunitate primitoare în care toți elevii, indiferent de diversitatea lor funcțională, pot realiza experiențe de creștere individuală și socială. Includerea deplină a elevilor cu dizabilități este un obiectiv pe care școala îl urmărește printr-o planificare intensă și articulată, sporind profesionalismul intern și resursele oferite de zonă. Sunt puse în aplicare diverse măsuri pentru a promova integrarea: susținerea cadrelor didactice, finanțarea proiectelor și activităților de integrare, inițiativele de formare pentru personalul didactic de sprijin și curricular, precum și personalul administrativ, tehnic și auxiliar.

Cum ajută școala și care sunt atribuțiile directorului în ceea ce privește integrarea elevilor cu dizabilități? Acesta este responsabil pentru organizarea integrării elevilor cu dizabilități și supravegherea implementării a ceea ce s-a decis în Planul individualizat de educație. Organizația include alocarea elevilor cu dizabilități la diferitele clase, definirea orarelor, planificarea ședințelor, gestionarea tuturor documentelor formale și, în general, coordonarea

diferitelor activități care necesită colaborarea mai multor subiecți. Directorul are, de asemenea, sarcina de a promova și încuraja activități de reîmprospătare și formare pe scară largă, de a îmbunătăți proiectele care activează strategii care vizează îmbunătățirea procesului de incluziune, de a îndruma activitatea fiecărei clase individuale. Trebuie să implice foarte mult familiile, să aibă grijă de legătura cu diferitele realități teritoriale, să activeze acțiuni specifice de orientare pentru a asigura continuitatea preluării sarcinii subiectului, să întreprindă inițiativele necesare pentru identificarea și eliminarea oricăror bariere arhitecturale.

Angajarea față de demnitatea elevului cu o situație de handicap înseamnă lupta pentru o societate mai bună, în care fiecare om poate înțelege în sine și în ceilalți un sens profund care distinge și unește în același timp: valoarea persoanei. Abordarea umanistă, centrată pe persoană, nu pretinde să impună mari sisteme teoretice, ci pur și simplu să propună creșterea și maturizarea individului și a grupurilor printr-o modificare constructivă și profundă a relațiilor interpersonale, bazată pe participarea afectivă (empatie), pe „abandonarea rolurilor stereotipate și pe împuternicirea fiecăruia. Autenticitatea, acceptarea necondiționată și empatia sunt unele dintre cele mai importante trăsături ale personalității profesorului. Teoretic, prin urmare, integrarea devine un factor de calitate al școlii și al întregii societăți, și pentru că este implicat întregul context în care este inserat elevul H, de la familie la cel social. Un elev cu dizabilități devine un patrimoniu indispensabil cu problemele sale și cu bogăția diversității sale; dar și diversitatea fiecărui profesor determină un fapt pozitiv dacă este încadrat în cadrul unei referințe pedagogice precise și organice.

Conceptul de bază al integrării trebuie să fie însoțit de un alt concept fundamental pentru ca acesta să fie pe deplin realizat, cel al colaborării, o colaborare care trebuie realizată la diferite niveluri. În primul rând, colaborarea ca obiectiv educațional: profesorii trebuie să ofere elevilor forme de colaborare pe calea educațională și didactică pentru a crea un climat pozitiv pentru procesele integrative în cadrul grupului de clasă. În al doilea rând, colaborarea ca metodologie operațională pentru profesori: profesionalismul didactic trebuie să vizeze în mod necesar munca în echipă pentru a atinge obiectivele definite în mod colectiv în planificarea generală. În al treilea rând, colaborarea ca planificare și planificare, care sunt condiții prealabile necesare pentru orice lucru în rețea. Având în vedere toate acestea, profesorul dobândește din ce în ce mai mult un rol de conducere și coordonare adecvat specializării sale; un rol de supraveghere și orientare a intervențiilor incluse în circularitatea rețelei funcționează în concordanță cu abilitățile sale specializate și metodologice. Mai presus de toate, dobândește valoarea unei resurse indispensabile pentru școli și pentru societate, deoarece acționează ca un mediator necesar în legăturile dintre subiecții care trebuie să facă integrarea reală și consolidată, o

integrare care trebuie să se îndepărteze din ce în ce mai mult de o abordare teoretică. și dimensiunea ocazională pentru a deveni reală și a se încadra din ce în ce mai mult într-o dimensiune a normalității.

Învățarea prin cooperare, ascultarea și acceptarea opiniilor, luarea împreună a deciziilor constituie momente active ale predării și învățării. Dacă strategiile tradiționale își propun cultivarea relațiilor de prietenie și înțelegere între copii, strategiile incluzive au un impact mai profund. Ele îi învață pe copii să se accepte așa cum sunt, indiferent de etichetele pe care societatea le pune și să colaboreze în vederea realizării obiectivelor de interes comun.

Activitatea psihopedagogică cu copiii cu dificultăți de învățare trebuie să prezinte un efect dublu: având un caracter corectiv - formativ, ea are ca scop central reducerea și corecția deficiențelor intervenite în dezvoltare ; prin întreținerea și stimularea factorilor non - intelectuali ai personalității cum ar fi: motivația de învățare, interes, senzația competenței, aptitudini de comunicare verbală, etc.

Stilul asertiv este cu siguranță adecvat și eficient în relația delicată și importantă pe care un profesor trebuie să o stabilească zilnic nu numai cu subiecți cu nevoi educaționale și de formare speciale, ci și cu grupul - clasă și față de comunitatea către care este îndreptată acțiunea sa de implicare și colaborare. În timpul experienței mele, am putut vedea cum procesul de învățare-predare ar trebui să se concentreze asupra elevului, dezvoltându-și cunoștințele, satisfacându-le nevoile, sporindu-le motivația și acționând cu căi și strategii individualizate. Profesorul trebuie să posede acum abilități relaționale și afective adecvate, precum și abilități disciplinare. Pentru a obține rezultate bune, elevilor trebuie să li se stimuleze interesul pentru învățare cu exemple, cu referințe la experiența lor experiențială, demonstrând utilitatea învățăturilor în viața practică. Mai mult, este necesar să știm cum să relaționăm cu elevii știind cum să le ascultăm nevoile; profesorul trebuie să fie capabil să creeze un climat relațional în clasă care să fie favorabil unui spirit de echipă. Un profesor care se bazează pe interactivitate, care nu creează rivalitate și care în același timp încearcă să țină cont de dinamica grupului în clasă, limitează la minimum situațiile de disconfort și este capabil să ofere oportunități reale de creștere pentru elevii elevii. Sarcina principală a profesorului este tocmai crearea condițiilor de socializare și învățare sau, mai bine zis, de a învăța să fii cu ceilalți, „învățând să fii cu alții și să faci cu ceilalți”.

Consider așadar, că nu există " rețete " pentru integrarea copiilor cu CES în învățământul de masă. Cei care manifestă deschidere pentru integrarea acestora vor găsi și strategiile potrivite. Fiecare copil are dreptul la educație și merită să I se acorde o șansă. Învățând împreună, copiii învață să trăiască împreună, să se accepte și să se ajute la nevoie.

În concluzie, integrarea copiilor cu CES conferă instituției școlare rolul de componentă fundamentală a sistemului social, aptă să răspundă concret imperativelor de moment ale evoluției din societatea contemporană și să rezolve o serie de probleme referitoare la nevoile de acceptare/ valorizare socială a fiecărui individ și la capacitatea acestuia de a se adapta și integra într-o societate aflată în continuă transformare.

Bibliografie:

Baban Adriana, *Consiliere educațională, Ghid metodologic pentru orele de dirigentie și consiliere*, Ed. ASCR, 2009,
Marie Haddou, *Cum să-ți întărești încrederea în tine*, Ed Trei, 2000
Vrasmaș Ecaterina Adina, *Introducere în Educația cerințelor speciale*, Universitatea din București, Editura Credis, 2004 ;

CONCEPTE ȘI ABORDĂRI DESPRE EDUCAȚIA INCLUSIVĂ. INTEGRAREA COPILOR CU CES ÎN MEDIUL ȘCOLAR

Prof. Moisescu Maria Cristina, Liceul Tehnologic „Dacia” Pitești

Evoluția educației, a conceptelor și principiilor privind dezvoltarea continuă a acestora a cunoscut o istorie sinuoasă, marcată de reformarea sistemelor sau a unor elemente ale acestora. Reformele au fost condiționate și de diferitele schimbări de ordin economic și socio-cultural care au generat, pe lângă efectele pozitive, repercusiuni cu impact negativ asupra exercitării plene a drepturilor omului: marginalizare, izolare, excludere. Fenomenele marginalizării și excluziunii sociale, condiționate de segmentarea pe criterii economice (sărăcia fiind considerată principala cauză), cumulate cu factori de ordin social și cultural, precum și de factori personali (demotivare, dizabilitate etc.), au afectat cohorte întregi de populație, de diferite vârste, inclusiv copii.

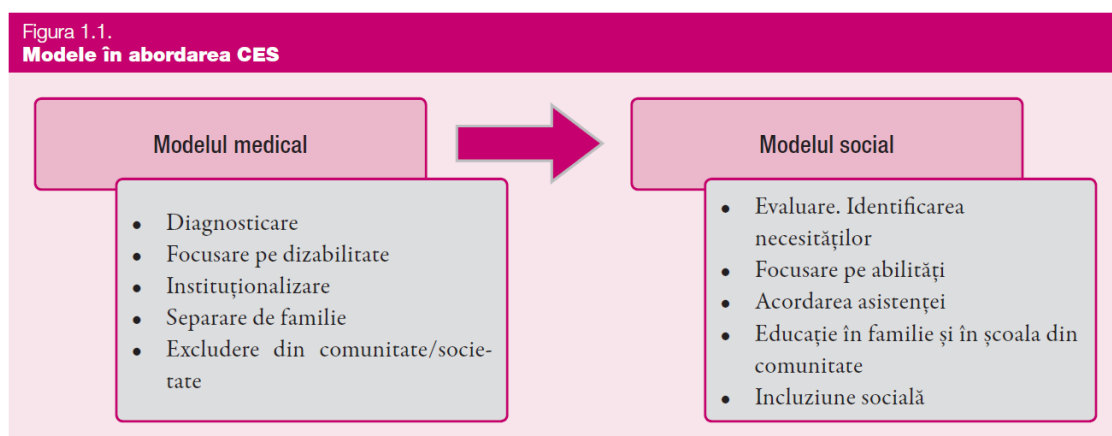
Excluziunea nu este doar un rezultat al circumstanțelor de moment, ea are repercusiuni asupra perspectivelor, aceasta însemnând că inserția socială viitoare a persoanei afectate nu va mai fi plină. Dezavantajele excluziunii sociale sunt interrelaționate și este evident că, de exemplu, copiii cu acces redus la educație sau fără acces, în general, sunt supuși unui risc crescut de a fi excluși de pe piața muncii sau de a fi angajați pentru munci prost plătite, de a avea contacte sociale mai puține sau nepotrivite.

Conceptul educație incluzivă a luat naștere ca răspuns la abordările tradiționale și perimate, conform cărora anumite categorii de copii au fost excluși din școlile de masă din motivul dizabilității, dificultăților/problemelor de învățare, vulnerabilității familiei sau din alte motive.

Principiile operaționale care reglementează implementarea structurilor și a procedurilor în cadrul sistemelor educaționale incluzive trebuie să fie cele ale echității, eficacității, eficienței și realizării rezultatelor tuturor părților interesate - elevilor, părinților și familiilor lor, profesioniștilor din domeniul educației, reprezentanților comunității și factorilor de decizie.

Principiile de bază ale educației incluzive sunt cele consfințite în actele de politici educaționale, declarațiile forurilor mondiale în domeniu, în alte documente importante. Acestea vizează egalitatea și egalizarea șanselor; respectarea interesului superior al copilului; nondiscriminarea, toleranța și valorificarea diferențelor; individualizarea procesului de educație și dezvoltarea la maximum a potențialului fiecărui copil; designul universal, managementul participativ, cooperarea și parteneriatul social.

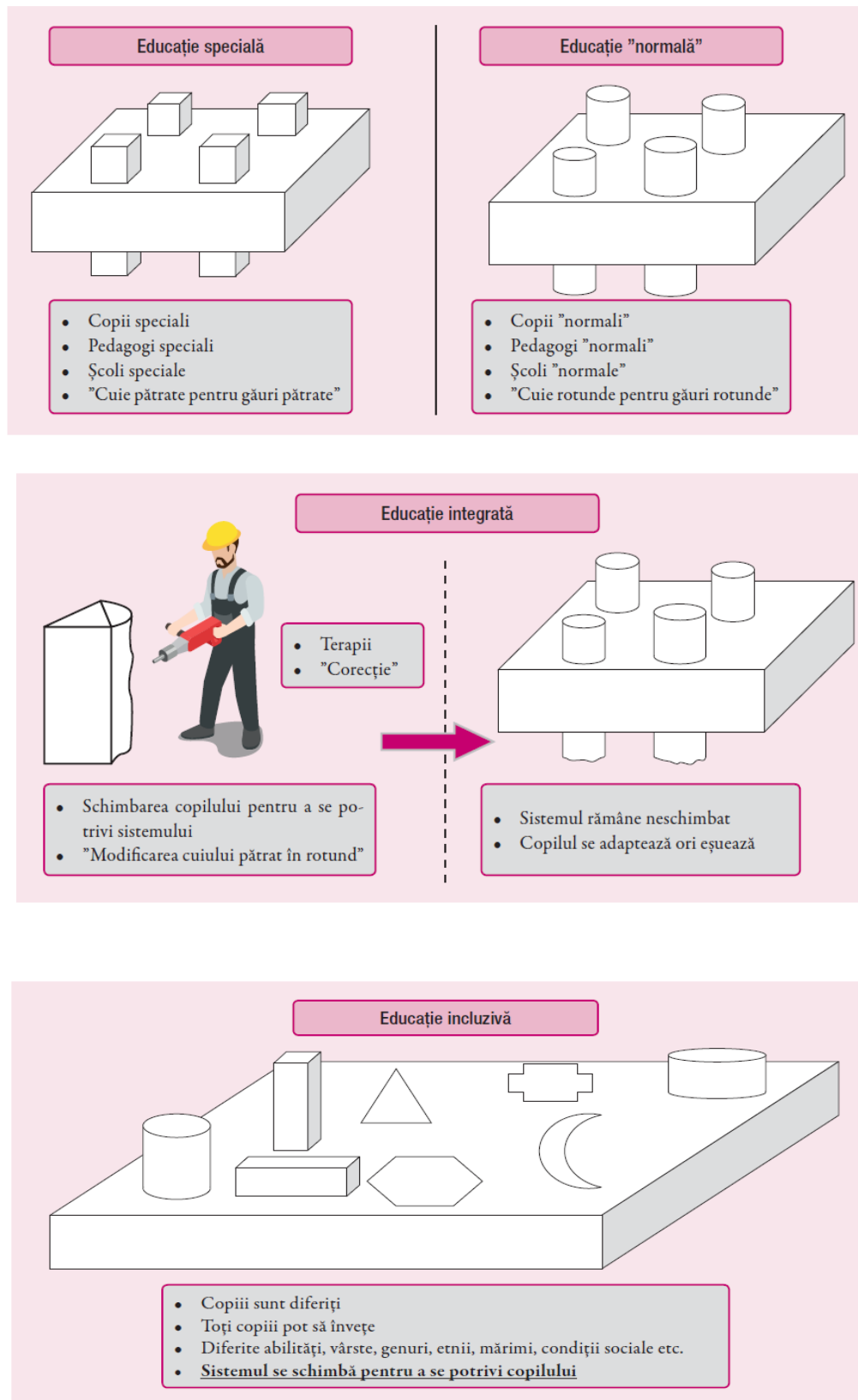
Modele în abordarea CES

Schimbarea filozofiei și viziunii în ceea ce privește cerințele diferite și speciale ale indivizilor a condus spre schimbări profunde și în retorica educațională.

Conceptul CES s-a dezvoltat din cel al integrării, aplicat în perioada de tranziție la noile viziuni asupra educației copiilor cu cerințe speciale. Identificarea/constatarea diferențelor specifice ambelor concepte oferă posibilitatea evidențierii unor aspecte principal important. Astfel, integrarea constă în asimilarea copilului în cadrul învățământului general, proces prin care se adaptează școlii, în timp ce aceasta rămâne, în cea mai mare parte, neschimbată, iar incluziunea presupune ca instituțiile și sistemul educațional, în general, să se schimbe și să se adapteze continuu necesităților copiilor.

O prezentare foarte ilustrativă a evoluției conceptului este dată în imaginile de mai jos

Pentru a arăta în continuare ce înseamnă educație inclusivă și cât de important este să fim lângă acești copii, am să citez un fragment din lucrarea „Buna întovărire ” de Th. Barrau, care datează încă din secolul al XIII -lea.

„Mă plimbam. Văd la picioarele mele o frunză. Era pe jumătate uscată, dar răspîndea un miros foarte plăcut. O iau de jos și o miros cu mare plăcere...

– Tu, ce răspîndești un miros atât de plăcut, o întrebai, ești un trandafir?

– Nu, îmi răspunse, nu-s un trandafir, dar am trăit câțva timp lângă un trandafir.

De acolo vine mirosul ce-l răspîndesc.”

Din această frumoasă parabolă putem să desprindem că orice demers educativ autentic se produce ca urmare a unei întâlniri paideice între pedagog și discipol. Ca să evolueze, copilul are nevoie de un model, de un punct de referință, care să-l îndrume pe calea cea bună în viață. Un model veritabil îl va face pe copil să acționeze, îl va invita la reflecție, îl va schimba...

Adevăratul model este pentru un copil, momentul crucial de a-și găsi locul potrivit în viață. Se știe că o persoană poate fi apreciată nu numai după cele realizate efectiv, ci și după ceea ce ar fi putut să facă, dacă alte persoane, în anumite perioade ale vieții sale, i-ar fi ieșit în cale și l-ar fi marcat...

Copiii cu cerințe educaționale speciale fac parte din comunitatea noastră și au nevoie ca noi, pedagogii, „să le ieșim în cale”. Întâlnirea educativă între copilul cu CES și pedagogii săi trebuie să fie adevărată, sinceră, însemnată, chiar decisivă, trebuie să trezească bucurie și dorința reîntâlnirii. Și poate cândva, amintindu-și de anii de școală, va afirma că a stat mai mult timp lângă un trandafir...

Organizarea procesului educațional pentru elevii cu CES la Liceul Tehnologic „Dacia” Pitești

Cu toate că proiectul didactic conține rubrici care indică ce va realiza elevul cu CES la oră, aceasta nu înseamnă că profesorul va elabora, în baza unui formular, un proiect didactic dublu: unul pentru elevul cu CES și altul pentru ceilalți elevi.

Elevul cu CES va încerca să învețe cu ceilalți copii și nu separat de ei. Cadrul didactic stabilește foarte clar cum și cât timp va antrena copiii cu CES în activitate, ce sarcini didactice le va propune pentru ca aceștia să participe alături de ceilalți în procesul de învățare. Elevul cu CES trebuie să fie inclus pe parcursul orei în activitățile frontale, precum și în activitățile de grup. La anumite etape ale lecției va primi sarcini individualizate, inclusiv de evaluare.

În cazul în care copilul cu CES este “supraîncărcat” doar cu sarcini pe care trebuie să le rezolve de sine stătătoare sau cu susținerea CDS și nu ia parte la activitățile frontale sau de grup desfășurate în clasă, incluziunea educațională și socială a copilului nu are loc.

Profesorul va pune în valoare ceea ce realizează copilul cu CES la lecție, va găsi momentele potrivite în desfășurarea orei pentru a intercala activitatea copilului cu CES în cea a colegilor de clasă. Sarcinile individualizate pentru copilul cu CES nu vor fi formulate permanent în voce pentru că astfel se pune în evidență că elevul cu CES realizează altceva decât restul elevilor și aceasta este în detrimentul incluziunii elevului. Profesorul va evalua produsul activității copilului cu CES nu prin comparare cu rezultatele altor elevi din clasă, ci prin raportare la efortul depus de acesta.

Evaluarea progresului elevului cu CES este un proces continuu, iar rezultatele evaluării demonstrează nivelul de atingere a finalităților de învățare, proiectate în curriculumul individualizat, și un temei pentru eventualele modificări. O modalitate apreciabilă de a pune în valoare rezultatele obținute de copilul cu CES în învățare este încurajarea acestuia de a participa la diverse concursuri școlare și extrașcolare.

În procesul de evaluare a elevului cu CES un rol aparte îl are autoevaluarea. Ca modalitate de autoevaluare (la modulul M2 lacатуșerie, clasa a IX-a) poate fi aplicată fișa de autoevaluare. Prezint în continuare un model de astfel de fișă (adaptare după A. Stoica; S. Musteață, 2000).

Fișă de autoevaluare la :

1. Prin rezolvarea acestei sarcini am învățat care sunt proprietățile metalelor.
2. În procesul de realizare a sarcinii cel mai mult mi-a plăcut să compar mostrele de metale
3. În procesul de realizare a sarcinii am întâmpinat următoarele dificultăți în privința proprietăților tehnologice ale metalelor
4. Cred că aş putea realiza mai bine sarcina, dacă aş fi putut încerca mecanic mostrele de metale
5. Consider că activitatea mea poate fi apreciată astfel încât să obțin o notă de 9.

MODALITĂȚI DE INTEGRARE A COPIILOR CU CES

Prof. Surcel Mihaela, Colegiul Tehnic „C. D. Nenițescu”, Pitești

În învățământul incluziv, cadrul didactic ține seama de diversitatea elevilor în ceea ce privește diferențele culturale, lingvistice, de dezvoltare. Pentru crearea unui climat afectiv-positiv și stimularea încrederii în sine și a motivației pentru învățare, în procesul de predare-învățare-evaluare pot fi folosite diverse strategii și intervenții utile.

1. Poziția profesorului să fie aleasă astfel încât fiecare elev, mai ales cei cu deficit de auz, să-l poată vedea, iar în dialogul profesor-elev profesorul să vorbească stând numai cu fața spre elevi. Limbajul folosit să fie simplu, accesibil elevului și nivelului lui de înțelegere.
2. Organizarea colectivului prin așezarea în prima bancă a elevilor cu deficiențe de vedere, îmbunătățirea calității iluminării, adecvarea materialelor didactice pot asigura performanța școlară.
3. Elevilor dixerici li se poate crește capacitatea de a citi prin citirea cu glas tare sub supraveghere, în timpul căreia fiind îndrumați și primind feedback pozitiv, capătă încredere.
4. Meloterapia contribuie la corectarea tulburărilor lexicografice prin educarea și dezvoltarea auzului fonematic. Audițiile unor melodii create pe textele lirice ale poezilor canonici dezvoltă deprinderea de a pronunța clar, corect și expresiv textul cântecelor.
5. Pentru elevii identificați cu ADHD, se poate apela la terapia prin joc care contribuie la creșterea stimei de sine.
6. Ca strategii de management al comportamentului elevului cu ADHD se pot menționa centrarea învățării pe activitatea practică și împărțirea sarcinilor etape mai mici, realizabile.
7. Este recomandată așezarea copiilor cu hiperactivitate și deficit de atenție în primele bănci, astfel încât să nu distragă atenția restului colectivului și să fie așezat în apropierea elevilor care sunt acceptați de colectiv ca modele pozitive.
8. Tulburarea comportamentală de tip opozițional poate fi redusă prin joc de rol, de exemplu interpretarea personajului domnul Goe. Antrenarea abilităților sociale concentrate mai mult pe comportamentul sfidător și comentarea atitudinii negative poate ameliora comportamentul. Profesorul să fie ferm, consecvent, să folosească înțelegerea și calmul ca modalitate de stingere a manifestării agresive a elevului.
9. Pentru încurajarea elevilor autiști, profesorul să ofere sprijin emoțional să folosească o mimică binevoitoare și o atitudine deschisă (să nu încrucișeze brațele și să nu încrunte privirea). Terapia logopedică presupune încurajarea oricărei tentative de comunicare orale sau scrise.
10. Trainingul abilităților sociale (Social Skills Training – SST) poate ameliora semnificativ abilitățile comportamentale cu țintă specifică – de exemplu, contactul vizual, volumul vocii, activități comandate verbal și strategii de rezolvare a problemelor.

11. Folosirea frecventă a sistemului de recompense, laude, încurajări, întărirea pozitivă, astfel încât să fie încurajat și evidențiat cel mai mic progres al elevului autist. Exemplul profesorului poate conduce la încurajarea sprijinului și cooperării din partea colegilor, formarea unei atitudini pozitive și îmbunătățirea relațiilor sociale.
12. Terapie prin artă – Art-terapia utilizează toate formele expresive – pictura, sculptura, muzica, literatura, poezia, teatrul și dansul – ca mijloace de punere în valoare și îmbogățire a personalității fiecăruia, ajutându-l să-și exprime emoțiile profunde și dificultățile pe care le întâmpină sau pur și simplu să se dezvolte armonios.

La copiii deficienți mental hiperactivi, muzicoterapia poate fi utilizată pentru ameliorarea inhibiției voluntare a actelor motorii și pentru realizate unor performanțe de succes. La cei cu instabilitatea emoțională utilizarea muzicoterapiei determină diminuarea tensiunilor, reducerea agresivității, îmbunătățește cooperarea în interiorul grupului, ameliorează munca de echipă.

Desenul este o funcție instrumental simbolică a creierului cu aceeași valoare ca și limbajul verbal. Pictura, decorația pe materiale de tot felul, inclusiv pe sticlă, confecționarea de jucării, jocuri, confecționarea de obiecte de artizanat, păpuși, măștișoare, ilustrate dezvoltă imaginația, creativitatea.

Pantomima este un dans de exprimare a unor gesturi specifice unui personaj sau unei acțiuni - poate fi executată cu muzică sau fără, se pot utiliza și măști. se vor imita personaje cunoscute din viață sau din literatură. Pentru agresivi în prima fază se cere să imite un războinic (pentru detensionare), apoi să imite un învins.

Teatralizarea sau interpretarea de roluri urmărește o învățare comportamentală și socială. Rolul interpretat devine un instrument al acțiunilor interpersonale. Principiul de bază este de schimba rolurile între protagoniști. Se ajunge la un fenomen de interacțiune care prin intermediul rolurilor devine acțiune. Interpretarea prin raporturi acționale (copilul poate avea ca parteneri o persoană reală) exprimă modelul și pe sine însuși.

Așadar, organizarea unor activități de grup care să stimuleze comunicarea și relaționarea interpersonală (jocuri, excursii, activități extrașcolare, activități sportive, de echipă) sprijină elevul cu CES să devină membru activ al grupului.

Bibliografie:

Gherguț, A. *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii diferențiate și incluzive în educație*, Editura Polirom, 2006

ÎNCREDEREA ÎN SINE A COPIILOR CU CES

Prof. Cozlosche Claudia, Liceul Tehnologic Costești

Copiii au nevoie de echilibru în educație. Așa cum numeroase studii au demonstrat, un model permisiv de educație nu aduce beneficii copilului, iar la polul opus, pedeapsa nu reprezintă o metodă disciplinară constructivă.

Încrederea în sine a unui copil cu CES este strâns legată de modul în care părinții și cei din jur, se poartă cu el. Încrederea în sine și dezvoltarea stimei de sine la copil reprezintă baza unei dezvoltări armonioase. Pentru a-i ajuta pe copii să devină autonomi, să facă față situațiilor dificile din viața de zi cu zi și să fie echilibrați din punct de vedere emoțional, părintele trebuie să fie disponibil față de nevoile copilului, să le discute și să le satisfacă, dar, în același timp, să se asigure că există limite și norme sociale generale, pe care copilul cu CES le poate înțelege.

Fiecare copil este diferit și trebuie apreciat pentru ceea ce este el, de aceea, este foarte important să evităm să ne comparăm copilul sau rezultatele sale cu alți copii și rezultatele lor. De asemenea, este foarte important să evităm reproșurile, critica și consecințele de tip pedeapsă. Fiecare greșeală poate fi abordată într-un mod pozitiv și explicată, astfel încât să înțeleagă unde a greșit, faptul că nu este în avantajul lui și ce ar trebui să facă pentru a repara acea greșeală.

Copilul cu CES trebuie încurajat să exploreze și să experimenteze activități și situații noi, consolidând astfel curajul și încrederea că poate depăși obstacolele și dificultățile cotidiene dezvoltând autonomia personală. Limitele clare, responsabilitățile oferite copilului, comunicarea și implicarea alături de copil în activități, dar mai ales laudele și aprecierile verbale pentru comportamentele pozitive, toate conduc la o dezvoltare frumoasă și la modelarea stimei de sine.

Putem evidenția comportamentele adecvate, pe care dorim să le menținem și care aduc beneficii copilului, făcându-l în același timp mai fericit și mai încrezător în forțele proprii prin descoperirea zilnică a lucrurilor pozitive pe care copilul le face, pentru care să-l apreciem și să-l lăudăm.

Obiective urmărite în activitățile desfășurate în scopul creșterii stimei de sine:

- facilitarea autocunoașterii prin implicarea copiilor în activități specifice;
- evidențierea aspectelor pozitive ale personalității copiilor și valorificarea acestora;
- dezvoltarea unei imagini de sine pozitive;
- facilitarea accesului la informație în ceea ce privește integrarea socială și orientarea în carieră a copiilor cu CES;

Modalități de îmbunătățire a stimei de sine:

- crearea în familie a cât mai multe oportunități de succes, situații în care copilul să-și identifice punctele tari;
- crearea unor situații în care copilul să-și exprime în grup calitățile sau punctele tari;
- crearea de situații în care copilul și adolescentul să aibă oportunitatea de a oferi ajutor celorlalte persoane (acțiuni comune în familie, activități de voluntariat, ajutor pentru copii cu nevoi speciale, ajutor oferit bunicilor/ bătrânilor);
- identificarea domeniilor de competență ale copilului și adolescentului și crearea situațiilor în care acestea să fie utilizate cu succes;
- identificarea surselor de suport social, emoțional, instrumental, informațional;
- dezvoltarea abilităților de comunicare, negociere, rezolvare de probleme, abilitățile de a face față situațiilor de criză.

Copiii care au ADHD și autism. Cum se manifestă la ei bucuria? La ce vibrează?

Există diferențe în ceea ce privește nivelul abilităților, motivațiilor sau intereselor, însă sentimentul plăcut al bucuriei este același pentru toți copiii. Copiii cu ADHD și autism nu fac excepție. Unii dintre ei au interese cu adevărat speciale și încearcă să descopere cât mai multe despre universul propriu. O simplă interacțiune cu o carte sau o lectură despre dinozauri se poate transforma într-o pasiune de durată la unii copii. Copiii cu autism, care prezintă dificultăți la nivelul integrării senzoriale și au comportamente de autostimulare, sunt fascinați adesea de obiecte luminoase, care strălucesc, emit anumite sunete, care au texturi sau mirosuri interesante. Toate aceste lucruri pe lângă care un adult trece nepăsător, un detaliu al unui obiect, îi poate face curioși, fericiți și îi motivează să răspundă într-o sesiune de terapie. Fericirea vine atunci când cineva îi laudă, când ne jucăm cu ei, când sunt luați în brațe sau gădilați, când se simt iubiți. Părinții pot găsi alături de copilul său momente de fericire, explorând împreună lucruri noi, ciudate, creative. Sunt strategii de terapie prin care copiii cu tulburări de spectru autist pot învăța să identifice mai bine emoțiile, reacțiile celorlalți, regulile sociale și efectele comportamentelor lor și trebuie să eliminăm mitul, conform căruia, un copil diagnosticat cu autism nu are emoții. Toți copiii experimentează gama largă a emoțiilor, se bucură, sunt triști, se entuziasmează și sunt curioși, descoperă alături de noi interesul pentru joc și învățare, indiferent de diagnostic, de vârstă și clasă socială.

Bibliografie:

Jigău, Mihai, *Consiliere și orientare*, Institutul de științe ale educației, București, 2000.
Dumitru, I. Al., *Consiliere psihopedagogică – baze teoretice și sugestii practice*, Editura Polirom, Iași, 2008

MEN, UNICEF, *Ghid managerial, Dezvoltarea practicilor incluzive în școli*, București, 1999

Cosmovici, Andrei, Iacob, Luminița, *Psihologie școlară*, Editura Polirom, Iași, 1998

Crețu, Carmen, *Curriculum diferențiat și personalizat*, Editura Polirom, Iași, 1999.

EDUCAȚIA INCLUZIVĂ

Prof.: Neagoe Daniel Nicolae, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești

Educația incluzivă vizează reabilitarea și formarea persoanelor cu nevoi speciale, aflate în dificultate psihomotorie, de intelect, de limbaj, psihocomportamentală etc., printr-o serie de măsuri conjugate de ordin juridic, politic, social, pedagogic. Ca strategie, principiul educației integrate atrage incluziunea persoanelor cu handicap în medii de formare normale, generale, dar cu dispozitive de instrucție și educație diferențiate, circumstanțiate la diversitatea situațiilor de handicap. Scopul acestei educații îl constituie maximizarea abilităților și performanțelor pornind de la registrele și nivelurile deja existente, normalizarea existenței acestor persoane, dobândirea unor competențe sociale optime, care să asigure o inserție benefică și persoanelor aflate în dificultate, și a celorlalte categorii: „Educația incluzivă presupune un proces permanent de îmbunătățire a instituției școlare, având drept scop exploatarea resurselor existente, mai ales a resurselor umane, pentru a susține participarea la procesul de învățământ a tuturor elevilor din cadrul unei comunități.” (UNICEF, 1995)

Dacă prin educația integrată se vizează mai ales obiective legate de școlarizarea normalizată a copiilor cu cerințe educative, incluzivitatea educației are ca obiectiv principal adaptarea școlii la cerințele speciale de învățare ale copiilor, iar prin extensie, adaptarea școlii în general la diversitatea copiilor dintr-o comunitate – ceea ce presupune reforma și regândirea statutului și rolului școlii.

Acest nou tip de educație, flexibilă, adaptată necesităților persoanelor cu C.E.S. presupune o detașare de normativitatea educației tradiționale. Conceptul de strategie în educația integrată se distanțează de accepția din pedagogia europeană-continentală, apropiindu-se de cea anglo-saxonă. Aceasta nu pune accent pe combinarea inspirată a metodelor și mijloacelor clasice, ci pe „aplicarea inspirată, originală, creativă, în orice caz într-o nouă manieră, a unor metode și mijloace vechi, preexistente, acceptându-se chiar modificarea acestora”.

Școala incluzivă trebuie să recunoască diferite cerințe educaționale ale copiilor, să reacționeze adecvat la acestea, să asigure o educație de calitate pentru toți. Aceasta pune accentul pe transformările substanțiale la nivelul capacității școlilor obișnuite, pentru ca acestea să poată oferi răspunsuri adecvate cerințelor educației diferite a copiilor. Diferențele dintre copii sunt considerate firești, iar școala trebuie să dispună de servicii adecvate care să acționeze continuu pentru a întâmpina cerințele educaționale speciale. Copiii care nu pot face față cerințelor școlare, cei care prezintă diverse forme și niveluri de eșec școlar sunt încă prea puțin cunoscuți și acceptați din punct de vedere psihopedagogic. Atitudinea cea mai frecventă manifestată față de aceștia din partea școlii și a societății în general este de subvalorizare – bazată în mare măsură pe lipsa de reușită și de competență școlară.

Cunoașterea strategiilor educației integrate este indispensabilă oricărui cadru didactic, care vrea să răspundă tuturor exigențelor și cerințelor educative ale diversilor elevi ce le calcă pragul clasei cu speranța reușitei. Profesorul trebuie să se plieze după fiecare caz, să-și flexibilizeze demersul didactic pentru a satisface cerințele educative ale fiecărui elev luat în parte și ale tuturor la un loc.

Comportamentul reprezintă expresia relației dintre dezvoltarea psihică, mai cu seamă a personalității și mediul ambiant în care trăiește individul. Tulburările de comportament sunt abateri de la normele și valorile umane pe care le promovează un anumit tip de societate. În derularea procesului instructiv-educativ sunt deosebit de importante măsurile psihopedagogice de prevenire a handicapurilor de comportament deoarece asemenea demersuri se realizează cu mai puține eforturi și îi scutesc pe copii de multe din neajunsurile ce le implică, asigurându-se totodată dezvoltarea armonioasă a personalității. Cadrele didactice au un rol fundamental, începând cu exemplul lor personal și terminând cu atitudinile pline de tact față de comportamentul acestora. Se va urmări crearea unui confort psihic la nivelul colectivului, în care să se acorde importanță componentei afectiv-motivațională, stimulându-se pe de o parte sensibilitatea copilului și receptivitatea sa față de trăirile celorlalți, iar pe de altă parte să se dezvolte motivații complexe pentru activități și pentru îndeplinirea scopurilor ce le presupun pe acestea.

Cunoașterea strategiilor educației integrate este indispensabilă oricărui cadru didactic, care vrea să-și asume responsabilitatea de a răspunde tuturor exigențelor și cerințelor educative ale diversilor elevi, care le calcă pragul clasei cu speranța reușitei.

Bibliografie :

Cucoș, Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2006
Ungureanu, Dorel, *Educația integrată și școala incluzivă*, Editura de Vest, Timișoara, 2000

Dezvoltarea practicilor incluzive în școli, MEC., UNICEF, București, 1999.
UNICEF, Cerințe speciale în clasă: Pachet de resurse pentru instruirea profesorilor,
Reprezentanța specială UNICEF pentru România, București, 1995

PRINCIPIUL ACCESIBILITĂȚII ÎN EDUCAȚIA FIZICĂ ȘI SPORTUL ADAPTAT

Prof.: Dobrin Marius-Daniel, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești

Educația fizică și sportul adaptat încearcă să vină în întâmpinarea unei mari provocări și anume să sprijine subiecții deficienți în a căpăta deprinderi care să îi facă independenți, autonomi. Acest lucru se poate realiza dacă respectăm trei aspecte importante:

- conturarea unei strategii adecvate;
- crearea unor situații de învățare stimulative;
- utilizarea unei abordări de instruire specifice și a unor modele ce facilitează (re)învățarea.

Prin înțelegerea variabilelor care pot influența adaptarea complexă (dezvoltare, învățare, corectare, reeducare, etc.), specialistul poate aduce corecții metodologiei de lucru pentru ca interacțiunea cu subiecții deficienți să fie eficientă.

Câmpul de acțiune în zona persoanelor cu nevoi speciale se situează între studiul stării de normalitate și al stării patologice, parcurgând un traseu complex care include prevenirea, depistarea, diagnoza, terapia, recuperarea, educarea și orientarea școlară și profesională, integrarea socială și monitorizarea evoluției ulterioare a persoanei aflate în dificultate.

Parte integrantă a activităților motrice formative, educația fizică și sportul adaptat au impus în ultimii ani o filosofie distinctă, un cadru instituțional, un ansamblu de competențe clar precizate, care au ca finalitate crearea unui sistem de valori cu semnificație pentru individ și pentru societate, capabil să pună într-o nouă lumină persoana deficientă.

Completând pe un alt plan activitatea kinetoterapeutică, ce asigură recuperarea funcțiilor deficitare și dobândirea independenței funcționale, educația fizică și sportul adaptat plasează subiectul în ipostaza de ființă socială, capabilă să își exercite un rol activ în formarea și dezvoltarea sa.

Utilizarea educației fizice și sportului în stimularea motivației interne care susține procesul de vindecare, recuperare, reprezintă o cale firească de dezvoltare ulterioară a individului. Orientarea activității spre subiect ca persoană și nu ca persoană deficientă asigură

posibilitatea de integrare în diverse medii sociale în care aceștia pot presta activități. Intervenția kinetoterapeutică devine eficientă pentru subiecți numai în măsura în care aceasta este completată, în paralel sau succesiv, cu angajarea în activități educaționale, recreative și sportive.

A recupera înseamnă redobândirea capacității funcționale, dar existența nu are doar o semnificație biologică, ci mai ales o dimensiune calitativă. În această idee, activitățile fizice adaptate reprezintă un reper important și în organizarea timpului liber al subiecților, având beneficii importante în sfera afectiv-motivațională. Odată depășite condițiile limitante, subiectul se angajează într-o experiență, educațională complexă, ce creează un mediu psiho-social favorabil dezvoltării integrale a personalității.

Elaborarea unui curriculum adaptat (programă școlară adaptată) pentru elevii cu cerințe educaționale speciale este o provocare pentru cadrele didactice, procesul de adaptare, integrare și recuperare fiind unul foarte complex. Pentru a realiza o programă eficientă de educație fizică și sport adaptat, trebuie identificate câteva criterii de îmbunătățiri a calității vieții elevului, iar sistemul de predare trebuie să fie bazat pe obiective.

Pentru realizarea obiectivelor propuse, este importantă cunoașterea de către profesor a particularităților subiectului. Astfel, profesorul de educație fizică poate asigura programarea conținuturilor în mod adecvat, în raport cu posibilitățile reale de progres ale elevului și poate controla câteva variabile ale procesului de predare (exemple: adaptarea jocurilor sportive prin modificarea regulilor de joc; modificarea deprinderilor motrice pentru a fi accesibile elevilor în cauză, etc.).

Sporirea accesibilității pentru efectuarea diferitelor exerciții fizice, participarea la jocuri dinamice sau practicarea diferitelor ramuri și probe sportive solicită din plin creativitatea profesorilor de educație fizică.

În funcție de particularitățile elevului (nivelul de dezvoltare psiho-motrică și tipul de deficiență), profesorul va efectua următoarele acțiuni:

- va stabili o strategie didactică corespunzătoare;
- va adopta un stil de predare adecvat;
- va alege condițiile de mediu potrivite;
- va selecționa atent tipurile de deprinderi motrice propuse spre învățare, consolidare și perfecționare;
- va adapta pe cât posibil materialele didactice și echipamentele tipului de deficiență al elevului.

Pentru realizarea unui proces de instruire în concordanță cu principiul accesibilității (principiul tratării diferențiate), se recomandă:

- selecționarea în mod rațional a sistemelor de acționare;
- stabilirea în limite optime a nivelului efortului preconizat și modificarea acestuia, dacă este cazul, în funcție de situația didactică concretă;
- folosirea unor reglatori metodici cu rol în accelerarea învățării motrice;
- adaptarea metodelor și procedeele metodice de instruire la nivelul de înțelegere și dezvoltare psiho-motrică a subiectului;
- aplicarea unui sistem de evaluare diferențiat.

Aplicarea principiului accesibilității poate implica modificarea regulamentelor de practicare a ramurilor de sport astfel:

- modificarea regulilor de joc și/sau a numărului de jucători;
- modificarea dimensiunilor suprafețelor de joc;
- modificarea dimensiunilor și greutății echipamentelor (mingi mai ușoare sau mai mici);
- modificarea înălțimii fileului.

Pentru o predare personalizată și o bună organizare a activităților motrice din cadrul lecțiilor de educație fizică adaptate se recomandă utilizarea combinată următoarelor modalități de lucru:

- lucrul în echipă (activitate condusă de mai mulți specialiști în funcție de experiența acestora și de severitatea deficienței elevului);
- lucrul cu însoțitor (ajutor suplimentar asigurat de o persoană);
- lucrul independent (în comparație cu de exersarea frontală sau pe grupe, aceasta oferă elevilor șansa de a progresa în ritmul propriu).

Respectarea regulilor clasice din practica didactică (de la ușor la greu, de la simplu la complex, de la cunoscut la necunoscut) reprezintă de asemenea o cerință de bază în aplicarea principiului accesibilității.

Bibliografie:

Băban, A., *Consiliere educațională*, Cluj - Napoca , 2001;
 Dragnea A., Bota A., *Teoria Activităților motrice*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1999
 Epuran M., *Învățarea motrică*, Oradea, FEFS, 2002

ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR CU CES

Profesor: Gherghinoiu Adina-Raluca, Liceul Tehnologic Bălteni, Gorj

Modelarea, formarea și educația fiecărei persoane cere timp și dăruire. Timpul istoric pe care îl trăim cere oameni în a căror formație caracterul și inteligența se completează pentru propria evoluție a individului. În școala contemporană eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor. Învățământul are misiunea de a-i forma pe copii sub aspect psihointelectual, fizic și socioafectiv, pentru o cât mai ușoară integrare socială.

Copilul cu cerințe educaționale speciale (CES) este în centrul atenției procesului instructiv-educativ, compensativ-recuperatoriu ce se desfășoară în unitate. Activitatea didactică este întregită și susținută de programe educative și recuperatorii cu accent pe socializarea și integrarea copiilor, iar aplicarea programelor de servicii personalizate asigură performanța și calitatea demersului. Adaptarea curriculară este o prioritate determinată de particularitățile de vârstă și individuale ale copiilor, iar curriculumul la decizia școlii, prin oferta de opționale vine să susțină și să dezvolte aptitudinile și abilitățile copiilor.

Complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților curriculare cu cele extracurriculare. Rolul terapeutic al activităților extracurriculare constă în faptul că prin ele se poate realiza mai ușor socializarea copiilor cu CES. În funcție de specificul lor, aceste activități dezvoltă la elevi priceperi, deprinderi și abilități cognitive și comportamentale, mult mai solide, pentru că, desfășurându-se în afara cadrului tradițional al sălii de clasă, ele permit contactul direct cu realitatea socială.

Activitățile extracurriculare organizate împreună cu copiii cu CES au conținut cultural, artistic, științific, creativ.

O mai mare contribuție în dezvoltarea personalității copilului o au activitățile extrașcolare care implică în mod direct copilul prin personalitatea sa și nu prin produsul realizat de acesta; necesitatea fiind de a modifica destul de mult modul de gândire, să se evite critica în astfel de activități, să încurajeze elevii și să realizeze un feed-back pozitiv. Prin urmare, formarea personalității deficientului mintal se face în cadrul obiectivelor educative generale, comune tuturor elevilor, numai că mijloacele de realizare sunt diferite. Indiferent de tipul de educație: specială, integrată / incluzivă sau de conceptele utilizate, problema personalității elevului trebuie să ocupe locul principal. Acțiunea educativă cea mai bună este aceea „care

modelează eul”, permițând deficienților mintali învățarea realității sociale, pentru că ei se vor integra în realitatea socială normală.

Profesorul trebuie să sensibilizeze în elevi propriul „eu”, conștiința posibilităților, capacitatea de a lua decizii, de a fi stăpâni pe ei. Acest lucru se poate realiza nu numai prin activități educative școlare, ci și prin activități extracurriculare. De aceea este necesară o riguroasă planificare, organizare și desfășurare a acestor tipuri de activități în relație directă cu posibilitățile reale ale elevilor și pentru a veni în întâmpinarea cerințelor pe care elevii respectivi le resimt în raport cu actul educațional.

Programul activităților extracurriculare, stabilit ca o unitate în ethosul și cultura organizațională a școlii, vizează acțiuni care să îi ajute pe elevi să își însușească ideile de corectitudine și respect, să cunoască și să respecte valorile culturale și etnice ale comunității, să trăiască experiențe de viață competitive. Elevii pot să decidă în bună măsură asupra obiectivelor, conținuturilor și mijloacelor de realizare a acestor activități, contribuind astfel la dezvoltarea vieții comunității școlare din care fac parte. Activitățile extrașcolare respectă principiul egalității șanselor, oferind fiecărui elev posibilitatea de a se implica, indiferent de rezultatele sale școlare. Se dezvoltă astfel sentimentul încrederii în sine, în forțele proprii, fapt care va avea ulterior o mare influență asupra succesului școlar. Unul din scopurile principale ale educației non-formale îl reprezintă creșterea gradului de adaptabilitate a copiilor la viața socială, respectiv dezvoltarea autonomiei personale și sociale, a comportamentului în grup.

Finalitățile educaționale ale activităților extrașcolare presupun educație intelectuală, estetică, religioasă, moral-civică, patriotică, fizică.

Conceperea școlii ca o instituție socială cu funcții multiple, aptă să răspundă eficient nevoilor psihologice și sociale ale elevului, să asigure cadrul optim pentru starea sa de bine, pentru diminuarea și prevenirea tulburărilor de adaptare specifice vârstei, pentru formarea unor cetățeni responsabili, este vitală. Educația non-formală contribuie la formarea și dezvoltarea complexă a personalității elevului în plan moral, intelectual, estetic, civic și fizic prin atingerea tuturor dimensiunilor educației al cărei scop ultim este pregătirea pentru viață a elevului.

Bibliografie:

- Băban, A., *Consiliere educațională*, Cluj - Napoca , 2001;
Cristea, G., *Pedagogie generală*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 2002;
Kulcsar, T., *Factorii psihologici ai reușitei școlare*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1987;
Stoica, M., *Pedagogie și psihologie*, Ed. Gheorghe Alexandru, 2001.

Secțiunea 2

Cadre didactice

Metode și strategii didactice utilizate în învățământul on-line;

Articole de specialitate

READING IS GOOD HABIT FOR STUDENTS AND CHILDREN

- Case study -

Prof. Zanfira Ramona, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești

Reading in school must take into account the role of reading in our society and the nature of reading as a process. Schools need to give clear signals that reading is a valued activity. In order to do these resources must be put into reading right across the curriculum.

Annual reports consistently make the case that the money spent on books in schools is inadequate and yet for many children school remains the main source of reading material. Many children, particularly adolescent boys, need positive encouragement to read and a time set aside on a regular basis specifically for reading.

The encouragement and teaching of reading is a whole-school responsibility and each department should be clear about its own role in this process. Schools must teach children a wide range of reading skills to meet the varied requirements of education and the outside world. This means that opportunities must be created for a variety of kinds of reading activities to fulfill a variety of purposes. It also means the explicit teaching of some skills.

The learners have been studying English language along the years and they are used to working with all kinds of tasks by using all four skills: writing, reading, listening, speaking. Their real level of English ranges from beginner (a few students are at the level where they hardly make up simple sentences in English), to pre-intermediate (some of the students have enough knowledge so they are able to express themselves in English but they still make errors and feel insecure), and intermediate (another part of students who are quite fluent in English and they use language with a proper confidence, but they sometimes need to be guided).

Recently they have studied grammar and practised some grammar structures and for the time being I considered that it is time to bring some storytelling in the classroom, considering that they are quite creative, enthusiastic, and motivated to succeed. They are not so familiar with this type of activity because both the activity and the follow up tasks require some time to be prepared properly. Some teachers avoid storytelling because of many factors such as: lack of time needed for designing the activities, tasks, looking for materials, the fact that students can be passive, reluctant to such demanding activities, this may be out of their comfort zone. But besides this, they do not weight the benefits the storytelling may bring if it is included in English classes. We can mention some of the benefits that were gained by my students after the

storytelling activities: creative writing, vocabulary comprehension, gaining self-confidence, improving listening skills, creative thinking and problem solving.

Children develop literary competences by interaction with what they find to be valuable texts and literacy develops as they learn to produce texts, by reading and writing. The teacher's role is to help the learners to read and to write, to listen and to speak not only by asking them to solve classroom exercises, but also to help them to become independently responsive to both what they read and how they write, the way they speak and listening skills in all kinds of situations.

In traditional reading lessons, literature teachers tend to be the leaders. But group work, collaborative learning, children choosing texts all offer opportunities for understanding what our very experience may shut out. This is in no way to undervalue the teacher's competences, but simply to say that we must guard against living on a diminishing capital. We shall not discover the growth of literary competences in children if we invite them into literature only on our terms. As has always happened, they will simply behave well in class, and read other books under the desk.

One of the most difficult aspects to manage is that learners cannot deal with the extension of the reading skills developed on a range of narrative texts such as: new comic strips, films, video images and the mental images that go with them.

Teaching with stories is a very productive way of teaching because students become highly motivated within this perspective, working with illustrations supplies a creative and artistic learning environment which children respond.

More than this, reading a funny story is said to be one of the best ways to enliven the child in us. To get maximum benefit from their reading, students need to be involved in both extensive and intensive reading. Whereas with the former, a teacher encourages students to choose for themselves what they read and to do so for pleasure and general language improvement, the latter is often chosen and directed by teacher. It is designed to enable students to develop specific receptive skills such as reading for gist (or general understanding-often called skimming) reading for specific information (often called scanning), reading for detailed comprehension or reading for inference (what is "behind" words) an attitude.

It is very important to focus on the activities before and after storytelling. Our aim is to capture the attention of children before we venture into our story telling session. Children learn with the help of their previous knowledge. They would pick up well and with interest. if they can connect to prior knowledge and experiences. Have activities, tasks, role play or actions that would connect their life experiences with the ideas, themes, incidents or the characters of the

story. Also review language in the story children already know and teach new vocabulary or expressions. Children will love to predict what will happen in the story.

The following pointers should be taken into account for the pre-story activities

- Capture children's attention
- Connect to their prior knowledge and experiences
- Review language in the story children already know
- Teach new vocabulary or expressions
- Have children predict what will happen in the story
- Offer them a reason for listening

Many psychologists have suggested that everyone should read books in order to improve one thinking capacity. Reading short stories is a very important and effective method to sharpen our thinking skills.

Bibliography:

Harmer, Jeremy – “How to Teach English”, Longman, 2007;
Harmer, Jeremy – “The Practice of English Language Teaching”, Longman, 2000;
Polette, Nancy “Teaching Thinking Skills with Fairy Tales and Fantasy”, Teacher Ideas Press, London, 2005;
Scrivener, Jim – “Learning Teaching”, Macmillan Books For Teachers, 2005
Styles, Morag, Anderson Holly “Teaching Methodology – Teaching Through Texts”, Routledge, Language Education. Children's Literature, 1999;

PROMOTING A SOCIAL-EMOTIONAL DEVELOPMENT IN THE CLASSROOM

Prof. Neagu Ioana Miriam, “Mihai Eminescu” Secondary School Bradu, Arges

In this article I am going to bring to light the importance of promoting a social – emotional development in the classroom. It is a reality that well – being in the classroom is one of the most important aspects in order for the teaching process to be successful. Teachers may choose to start their lessons by using some mindfulness activities, such as asking the students to close their eyes and breathe slowly for a few minutes or they could listen to some relaxing songs. Most of the students prefer to be engaged in different types of warm – up activities at the

beginning of the lessons in order to revise the previous material or to be introduced to the new lesson. Such activities may consist of games, songs, stories, videos, using pictures or realia, etc.

Both teachers and students need to feel safe, appreciated, praised so it is mandatory to create an adequate environment in the classroom and to develop calm and well-being. Calm is defined by Brene Brown in her book “The Gifts of Imperfection” as: “creating perspective and mindfulness while managing emotional reactivity.” The author considers calm people as being people who “can bring perspective to complicated situations and feel their feelings without reacting to heightened emotions like fear and anger.”

If teachers and students choose to practise calm and mindfulness, they have to apply simple things like: before responding to a question, they can count to ten, they can breathe deeply or offer themselves permission to say “I’m not sure. I need to think about this some more.”(Brene Brown, 2010)

But what is mindfulness? It is such a debated term, but do we really know its meaning? It can be described as a way of being actively involved in our daily experience. It means that we are fully engaged and present in what we are doing, we are aware of everything around us and we are not feeling overwhelmed by what’s going on around us.

Another key aspect about our well-being is the ability to identify and recognize each emotion that is more likely to stir our reactivity and practise non-reactive responses.

A successful learning process can only occur in an appropriate environment, in which teachers need to have a wholehearted connection with the students. It has been demonstrated that students can achieve better learning if they feel confident and their feeling of well-being is satisfied. Only after these stages are achieved, the teacher may begin the proper teaching process.

Another key thing that has been lately discovered is the importance of developing the students’ growth mindset, as Carol Dweck names it in her book *Mindset. The new psychology of success*. In order to explain what the growth mindset refers to, teachers may use a funny video on www.youtube.com called “Growth mindset for students” (episode 1) in which Mojo, an amusing character discovers a secret about his brain that will change his life forever. He finds out from one of his friends that neuro-scientists sustain the fact that if you keep training your brain you can become smarter. The brain is like a muscle that needs to be challenged every day in order to become stronger. This is a key aspect that students should understand in order to become aware of the importance of learning something new every day. It may be considered the basic layer for a consciously and thoroughly developed learning.

According to experts, another trait that should be developed with the younger generation and not only, in order to overcome difficulties easier, is cultivating a resilient spirit in our students. As Brene Brown describes it in her long- debated book *The Gifts of Imperfection*, “Resilience is the ability to overcome adversity”. For facilitating our students’ capacity to embrace this absolutely necessary ability, we, as teachers, need to include in our lessons adequate activities that develop critical thinking and problem-solving skills and we also have to encourage collaboration tasks since social connections are of great importance in growing a resilient spirit. As we have mentioned earlier a safe and full of confidence environment is essential, mainly because it has been demonstrated that resilient people are more likely to seek help, but usually they ask for help only if they trust the people around them.

If the above-mentioned qualities are truly developed, when dealing with problems in their classrooms, teachers can smoothly correct the students, re-teach some aspects or create extra practical activities for a better understanding. Correction is an important issue, since if it is not done properly, it can have a harmful effect both on the teachers and students’ well – being. It is well – known that some shy students may lose their self – confidence and will have the tendency to avoid speaking in public if they are corrected in front of their classmates.

In terms of error correction, teachers have to take into consideration the appropriate moment for correcting an error and the way he/ she is doing it.

One way of correcting students without affecting their motivation and self – confidence is *finger coding*. With this method, teachers point to the fingers of one of their hands in order to indicate the component words of a sentence or question. When a mistake occurs, the teacher wiggles the respective finger to focus the students’ attention. Such correction has the great advantage of prompting self - correction.

If the teachers assume correction by merely showing kindness, understanding and explaining the students the importance of achieving a feeling of grit, it is most likely to have an appropriate learning environment. One of the most important lessons that our students should be taught is making clear to them that mistakes represent learning opportunities, not setbacks. Starting from this idea anything can be achieved in the classroom.

The teacher’s aim is to always maintain an adequate atmosphere in the classroom and a well – balanced connection with his or her students.

Bibliography:

Brown, Brene, *The Gifts of Imperfection*, Hazelden Publishing, Minnesota, 2010;
Jennings, Patricia, *Mindfulness pentru profesori*, Editura Herald, București, 2017;
Dweck, Carol S., *Mindset*, Curtea Veche, Bucuresti, 2017;

Dr. M. F. Patel, Praveen M. Jain, *English Language Teaching (Methods, Tools and Techniques)*, Sunrise Publishers and Distributors, Jalpur, Nagar, 2008.

JOCUL DIDACTIC

Prof. Surcel Mihaela, Colegiul Tehnic “Costin D. Nenițescu” Pitești

Motto “Jocul este cel mai elevat tip de cercetare”. (**Albert Einstein**)

Problematica jocului a fost de-a lungul timpului în atenția psihologilor, pedagogilor, sociologilor, antropologilor și filosofilor, care au recunoscut și argumentat valențele formative ale activității ludice din perspective foarte variate. În lucrarea "Homo ludens", eseistul olandez Johan Huizinga afirmă “jocul este mai vechi decât cultura, pentru că noțiunea de cultură, oricât de incomplet ar fi ea definită, presupune o societate omenească, iar animalele nu l-au așteptat pe om să-l învețe să se joace.” Psihologia, pedagogia, fiziologia se ocupă de observarea, descrierea și explicarea jocului copiilor și adulților, căutând să stabilească natura și semnificația acestuia și să indice locul lui în planul vieții.

Jocul conceput ca formă de învățare și terapie se înscrie în noua tendință de evoluție a metodelor de predare-învățare, care urmăresc să transforme rolul profesorului în terapeut și să acorde noi posibilități copilului cu cerințe educaționale speciale. Jocul-învățare îi dezvoltă copilului competențe sociale, încrederea în sine că poate să descopere prin noile experiențe situații care îi solicită gândirea, creativitatea. În cadrul jocului sunt stimulate capacitățile cognitive (capacitatea de observare, de analizare și de operare cu operatori logici), care dezvoltă abilități de învățare și dezvoltare. Rolul deosebit pe care îl are jocul în învățare este susținut faptul că elevul se implică, este motivat să învețe, descoperă plăcerea *de a ști*. Profesorul poate observa cum în echipă, elevul cu CES nu mai are teamă de eșec, reține mai ușor noțiunile, pentru că este susținut de parteneri. Jocul facilitează concentrarea, stimulează memoria, contribuie la perfecționarea limbajului.

Pentru orele de literatură, mai ales la clasa a IX-a, jocul poate fi un suport de învățare a unor concepte, într-o manieră creativă. Am intitulat jocul de recitare **Tonomatul**, gândindu-mă cultivarea simțului estetic, prin îmbinarea literaturii cu alte arte. Elevii ar (re)descoperi muzicalitatea poeziei și ar gusta plăcerea de a citi, de a audia o melodie sensibilă.

Titlul jocului TONOMATUL

Scopul didactic deprinderea elevilor cu instrumentarul de analiză a textelor și de comentare a diverselor aspecte ale acestora : temă, motiv literar, viziune despre lume, procedeu artistic.

Obiectivele operaționale –

O1 să facă distincția între temă și motiv literar

O2 să ilustreze diferite teme și motive prin versurile poezilor români

O3 să compare modul de reflectare a unei teme în mai multe opere literare

Sarcina didactică Elevii au ca sarcină să identifice în operele lirice ale lui M. Eminescu, T. Arghezi, L. Blaga, G. Bacovia, I. Pillat, N. Stănescu teme și motive literare.

Conținutul jocului și regulile - Se împarte colectivul în grupe de câte șase elevi, prin numărare alternativă, de la 1 la 6. Profesorul extrage un cartonaș cu o culoare și fiecare grupă va recita câte un vers care să ilustreze cromatica (verde, albastru, alb, roșu, violet, galben). Pentru fiecare vers corect, va primi un punct. La prima rundă, elevii vor recita versurile cunoscute din creația autorilor menționați. În a doua rundă, elevii vor putea căuta pe internet alte versuri. Se vor puncta grupele care nu repetă versurile deja recitate. În a treia rundă, profesorul va extrage numele anotimpurilor. Runda următoare presupune menționarea unei teme iubirea, natura, copilăria și elevii vor recita versurile relevante. În rundele 5-7, profesorul rostește numele unui poet și elevii caută cele mai frumoase versuri din creația scriitorului. Este important să nu se repete poeziile.

Materialul didactic - utilizat în cadrul jocului : cartonașe de culori diferite pentru reflectarea cromaticii, cartonașe cu elemente ale naturii (de exemplu lac, nufăr, stele, tei, codru, lună, mare, luceafăr, izvor, plop, cer, lebăda etc.).

Variante ale jocului (Ștafeta) – Prima grupă recită primul vers, în care se identifică un motiv literar, iar următoarea grupă trebuie să continue recitarea cu un vers din aceeași temă literară.

Evaluarea jocului Elevii pasionați de lectură se remarcă prin răspunsurile spontane și vor fi apreciați de profesor. Concursul va fi câștigat de grupa cu cele mai multe intervenții corecte.

Și jucându-se, elevii vor descoperi **filosofia** din versurile lui Blaga :

Copilul râde :

“Înțelepciunea și iubirea mea e **jocul**”.

Tânărul cântă :

“**Jocul** și înțelepciunea mea e iubirea”.

Bătrânul tace:

“Iubirea și **jocul** meu e înțelepciunea”.

(**Trei fețe**, Lucian Blaga)

Bibliografie :

101 Jocuri. Ghid practic de metode și instrumente inovative de predare-învățare,

<https://www.jocjocjoc.ro/101-jocuri-pdf>

PROVOCĂRILE PREDĂRII ONLINE

Prof. Greavu Mirela, Liceul Tehnologic „Constantin Dobrescu”, Curtea de Argeș

Realitatea cu care ne confruntăm în zilele noastre demonstrează că instruirea în modelul tradițional devine tot mai rapid istorie. În prezent, cadrul didactic trebuie să fie proactiv, deschis la nou, bine ancorat în actualitatea tehnologică, pedagogică și a domeniului de specializare, cu disponibilitate pentru colaborare și comunicare cu colegii. În articolul redactat mi-am propus să prezint câteva aplicații utile în procesul instructiv educativ, cu o scurtă descriere și sugestii de utilizare în diferite momente din activitatea didactică.

Instruirea asistată de calculator completează de mult timp activitățile didactice convenționale, aducând plus valoare prin: facilitarea înțelegerii conținuturilor de către elevi, creșterea motivației acestora pentru învățare, sporirea atractivității materiei școlare, integrarea cu variate activități educaționale nonformale, precum și în ceea ce privește proiectarea și desfășurarea lecțiilor de către profesor, contribuind la favorizarea activităților de instruire diferențiată, o coordonare mai bună a activității didactice, activități colaborative, creative, centrate pe elev.

În proiectarea unei activități didactice de succes, în care este integrată tehnologia prin utilizarea diferitelor aplicații digitale, trebuie să se țină seama de câteva aspecte care pot constitui repere în proiectarea resurselor din cadrul unităților de învățare și anume: identificarea și menționarea clară, explicită a competențelor specifice unității de învățare și a modalităților de evaluare; propunerea unor activități de învățare care să asigure diferențierea instruirii pentru elevii cu ritmuri diferite de învățare precum și pentru cei capabili de performanță; utilizarea unor metode colaborative pentru susținerea motivației în învățare; rigurozitate în alegerea activităților de învățare cu suport digital care să fie cât mai interactive, implicând emoțional și cognitiv elevii; feedback-ul să fie prompt și la obiect; aplicația digitală/ soft-ul educațional ales să monitorizeze activitatea elevilor și să le susțină parcursul în scopul atingerii obiectivelor propuse; încurajarea cooperării între elevi pentru rezolvarea unor sarcini ce vizează proiecte de grup, dar și independența în învățare.

În cele ce urmează voi prezenta câteva aplicații utile în procesul instructiv educativ, cu o scurtă descriere și sugestii de utilizare în diferite momente din activitatea didactică.

Astfel, pentru captarea atenției poate fi utilizată aplicația Jigsaw Planet care oferă posibilitatea încărcării unei anumite imagini dintre cele disponibile sau alegerea uneia din dispozitivul propriu și transformarea ei în puzzle. De asemenea, aplicația permite realizarea

unor jocuri puzzle cu nivel diferit de dificultate. Imaginile reîntregite pot constitui punctul de plecare pentru inițierea unor discuții care vor facilita trecerea la lecția nouă.

O altă aplicație similară celei prezentate este I'm a Puzzle. Aceasta dispune de o galerie bogată de imagini grupate pe diferite categorii (animale, anotimpuri, locuri, sporturi etc.) și aduce un plus prin faptul că pot fi adăugate, pentru deblocarea pieselor, sarcini de lucru sub formă de întrebări sau exerciții cu răspunsuri multiple (quiz). Înainte de a fi oferit elevilor, pentru a putea fi accesat de către aceștia, puzzle-ul trebuie făcut public.

În cazul ambelor aplicații, link-ul poate fi distribuit în secțiunea Chat a platformei pe care se desfășoară activitatea sau prin orice alt mijloc de comunicare (whatsapp, mesaj text, e-mail). De precizat este și faptul că nu este necesar ca elevii să aibă un cont creat pe aceste platforme.

În scopul reactualizării cunoștințelor, deosebit de utile și interactive sunt rebusurile online create pe diverse platforme. Un avantaj notabil al rebusurilor online este faptul că elevii primesc feedback imediat, iar profesorul are acces în timp real la toate rezolvările cu răspunsurile aferente.

Transmiterea noilor cunoștințe poate fi facilitată prin utilizarea unor aplicații precum BookCreator sau Nearpod care permit inserarea de texte, documente, imagini, desene, audio, video-uri ce pot fi accesate cu ușurință pe parcursul activităților. Cărțile digitale multimedia pot fi partajate online sau descărcate în format PDF și accesate de către elevi ori de câte ori doresc, pentru a fi parcurse și în ritmul propriu. Modalitatea atractivă de prezentare a conținuturilor noi va menține atenția elevilor și va stăni interesul acestora pentru învățare.

Pe lângă exemplele oferite, pot fi selectate și alte aplicații utile care permit transmiterea cunoștințelor într-o manieră plăcută, atractivă și adaptată nevoilor de învățare ale elevilor zilelor noastre. Aplicația Kahoot se bazează pe învățarea prin joc utilizând tehnologia educațională. Aceasta este accesibilă, ușor de folosit atât de cadrele didactice, cât și de elevi, permite realizarea unor teste de evaluare la diferite discipline, este ușor de folosit, iar testele sunt verificate în timp real. De asemenea, se pot crea jocuri de învățare Kahoot pe orice subiect și pentru elevi de toate vârstele, se poate accesa folosind orice dispozitiv, calculator sau laptop care dispune de un browser web.

Pentru fixarea cunoștințelor aplicația MindMup este un excelent mod de sistematizare a cunoștințelor prin crearea, individuală sau în echipă, a unor hărți conceptuale, scheme ale lecțiilor, hărți ale textelor studiate ce pot fi stocate în cloud (JPEG, PDF, PowerPoint, schițe etc.) și accesate oricând, de pe orice dispozitiv. Pentru crearea acestora nu este necesară existența unui cont.

O altă etapă în derularea demersului instructiv educativ este reprezentată de evaluare, componentă esențială a procesului de învățământ, alături de predare și învățare. În mediul online, pentru a evalua cunoștințele elevilor, se pot aplica teste/chestionare create cu ajutorul formularelor Google Forms care permit conceperea unor tipuri diferite de itemi (obiectivi, semiobiectivi și subiectivi), colectarea răspunsurilor într-o foaie de calcul și salvarea lor în contul Drive. În același scop se pot folosi aplicații precum LearningApps sau Live work sheets care necesită crearea unui cont de profesor ce permite accesul la toate resursele din comunitatea platformelor respective. Avantajul acestora este că elevii primesc feedback imediat privind corectitudinea răspunsurilor date și punctajul aferent.

De asemenea, realizarea unor activități personalizate pentru clasă este posibilă folosind platforma WordWall ce conferă dinamism și interactivitate orelor de curs desfășurate în mediul online și nu numai. În acest sens, pot fi propuse elevilor teste, jocuri de cuvinte, competiții și multe altele. De menționat este faptul că, în varianta gratuită, platforma oferă posibilitatea creării unui număr de materiale limitat la cinci, dar se pot găsi numeroase resurse utile postate de alte cadre didactice.

În scopul cooperării și întocmirii unor proiecte educaționale colaborative, elevii pot folosi cu ușurință aplicația Padlet care permite crearea unui „perete” virtual pe care pot fi postate scurte mesaje text, imagini și link-uri către diferite video-uri potrivite temei abordate. Poate fi folosită pentru brainstorming, pentru a posta cuvinte noi, termeni sau comentarii pe o anumită temă dată. Colaboratorii pot fi invitați prin e-mail sau cu ajutorul link-ului.

În concluzie, se poate afirma că procesul instructiv educativ poate fi unul pe placul elevilor utilizând resursele digitale în scop educativ, adaptându-ne la schimbările care, cu sau fără voia noastră, se întâmplă. Elevilor le putem incita curiozitatea pentru cunoaștere folosind ceea ce îi atrage cel mai mult, resursele digitale.

„Practica educațională indică o creștere a motivației învățării în condițiile utilizării noilor tehnologii, precum și o cerere masivă de educație asistată de calculator, grefată pe o nevoie tot mai mare de a ține pasul cu schimbările rapide la nivelul profilului de competențe cerute de piața muncii. În acest context, este nevoie de o fundamentare teoretică solidă pentru ameliorarea programelor de e-learning în derulare și pentru elaborarea altora, în întâmpinarea noilor provocări ale societății bazate pe cunoaștere și ale practicii didactice contemporane” (Istrate, 2011).

De reținut este și faptul că aplicațiile favorizate de TIC sunt proiectate pentru a sprijini, nu pentru a înlocui procesele umane, de grup, iar cadrelor didactice le revine sarcina de a alege și a propune elevilor aplicații accesibile care facilitează învățarea.

Bibliografie:

Mihaela Brut, *Instrumente pentru e-learning – ghidul informatic al profesorului modern*, Editura Polirom, Iași, 2006,

Olimpiu Istrate, *Provocări pedagogice în proiectarea programelor de elearning*. În: *Elearning*. Romania, 2011.

Online: elearning.ro/provocari-pedagogice-in-proiectarea-programelor-de-elearning

•Petre Botnariuc și colaboratorii, *Școala online – elemente pentru inovarea educației*, Editura

Universității din București, 2020.

Online: [unibuc.ro/wp-content/uploads/2020/05/Scoala Online Raport aprilie 2020.pdf](http://unibuc.ro/wp-content/uploads/2020/05/Scoala_Online_Raport_aprilie_2020.pdf)

INVĂȚĂMÂNTUL ON-LINE, INSTRUIRE ASISTATĂ DE CALCULATOR

Prof. Teianu Ioana, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești

Instruirea Asistată de Calculator înseamnă o nouă eră în educație: acces rapid și universal la resursele educaționale. Interacțiunea elev-calculator permite diversificarea strategiei didactice, ușurând accesul elevului la informații complexe, ample, structurate variat, mai logic organizate, prezentate în diferite modalități de vizualizare. Elemente cheie ce determină cât de bine sunt pregătiți elevii în propriul proces de învățare sunt: interactivitatea, utilitatea, personalizarea, controlul și divertismentul. Educație la distanță, mediul educațional virtual, clase virtuale, biblioteci virtuale, clasele digitale, sunt câteva exemple de tehnologii noi informaționale.

Aplicațiile Google reprezintă o alternativă utilă și gratuită pentru profesori. Misiunea Google este de a oferi cea mai ușoară, atractivă, mai bună și rapidă experiență în găsirea/regăsirea informațiilor pe Internet.

„*G Suite For Education*” este o suită de instrumente de bună calitate pentru procesul educațional oferind opțiuni pentru predare-învățare-evaluare. Platforma este concepută pentru a da posibilitatea actorilor educaționali (profesori și elevi) să inoveze împreună. Cadrele didactice pot crea diverse situații de învățare iar elevii să analizeze, să gândească critic, să ofere soluții și chiar să lucreze în grup, să coopereze. G Suite For Education ne ajută să creștem oportunitățile de comunicare, colaborare, creativitate și gândire critică, susținând obiectivele de învățare pe care le avem pentru elevii. Aceste instrumente gratuite, sunt sigure și fiabile, sunt folosite de elevi în școli din întreaga lume.

Avantajele G Suite For Education :

- Sunt instrumente intuitive, ușor de folosit la clasă ;
- Deschid calea spre noi metode de învățare ;
- Oferă economie de timp și energie ;
- Oferă o bună colaborare profesor – elev și comunicare în timp real;
- Elevii lucrează împreună și folosesc simultan documentele care se salvează în mod automat ;
- Feedback documentat pentru elevi prin comentarii inserate în Google Docs, Slides sau Sheets
- Modificările aduse documentelor păstrează un jurnal al tuturor acțiunilor pentru a vedea contribuțiile elevilor la munca de grup

Din suita Google face parte și Google Classroom, Google Meet.

Google Classroom reprezintă o predare cu instrumente digitale moderne și o organizare eficientă pentru profesor, lecții interactive și interesante pentru elevii care îi ajută pe aceștia să fie mai implicați în propria învățare și să dezvolte abilități digitale utile în viitor. Elevii sunt atrași de lucrul colaborativ, de faptul că aplicațiile le sunt salvate automat, de faptul că nu mai au nevoie de stickuri pentru a-și continua acasă aplicațiile neterminate la școală, le place evaluarea realizată cu ajutorul formularelor Google. Google Classroom este un instrument de colaborare pentru actorii educaționali și facilitează organizarea și eficientizarea activităților didactice. Cu numai câteva clickuri se crează o clasă, se adaugă elevii se crează teme sau anunțuri. Se observă cine a terminat tema și cine mai are de lucru și elevii primesc note. Se poate oferi feedback elevilor și vedea întrebările sau comentariile despre teme.

Platforma Google Meet. Google Meet se folosește în cadrul lecțiilor online. Se respectă următoarele cerințe: stabilirea regulilor de comunicare cu elevii și părinții, cunoașterea metodelor de predare-învățare-evaluare disponibile, pregătirea lecției online, alegerea instrumentelor Web adecvate obiectivelor, respectarea metodologiei (scenarii de lecție, strategii pentru planuri de lecție), tipul de activitate, resursele disponibile.

Pregătirea lecțiilor online presupune: *realizarea materialelor didactice în format electronic, utilizarea materialelor educaționale disponibile și proiectarea scenariului didactic*. Materialele pot fi pregătite în formate electronice de tip document, tip foaie de calcul sau de tip prezentare. Pentru integrarea imaginilor în materialele educaționale se pot utiliza inserare imagini, se pot decupa, modifica dimensiuni (Paint), pentru a include o imagine într-un alt document se poate folosi funcția Prt Scr de pe tastatura calculatorului. Diagramele, graficele se pot crea în aplicații de calcul *Google Sheets*. Chestionarele online, pot fi pregătite în *Google*

Forms. Crearea unor lecții online de calitate necesită experiență din partea cadrului didactic dar și abilități digitale.

Metodele sunt diferite în funcție de lecție, de tipul de activitate și necesită a fi adaptate vârstei elevilor. Procesul de predare poate fi: sincron, asincron și mixt. Predarea sincronă reprezintă cea mai bună interacțiune online, deoarece este apropiată de metoda tradițională.

Orele online nu sunt ușoare trebuie să ținem seama de Internet, să fim atenți la manevrarea materialelor cât și la câți elevi sunt online, discuțiile din chat, trebuie să-i implicăm pe elevi, să alegem corect povestirile, exercițiile, jocurile, întrebările. Ora poate fi considerată o „joacă” unde profesorul este un „actor” cu rolul bine învățat și unde elevii „se transformă” la rândul lor din spectatori în actori, iar scena este clasa virtuală.

Tabla Jamboard Sistemul de videoconferință - metodă sincronă colaborare și comunicare în timp real pentru profesori și elevi. Sistemul integrează mai multe metode și anume: comunicare audio, comunicare video, mesagerie în format text, tabă virtuală, partajarea ecranului, controlul participanților. Google Hangouts (<https://hangouts.google.com/>). Google Meet (<https://meet.google.com/>). Calendar online - metodă asincronă de comunicare privind planificarea activităților. Google Calendar (<https://calendar..google.com/>). Calendar Google

Alte instrumente collaborative Answergarden (spațiu de răspuns) - aplicație gratuită, nu necesită logare (înregistrare). Acest instrument digital adună răspunsuri scurte, idei de la elevi, iar cuvintele pe ecran apar în timp real.

Mentimeter - aplicație care permite interacțiunea cu elevii în timp real. Se folosește ca instrument pentru sondaje unde profesorul adresează o întrebare iar elevii răspund folosind telefonul sau calculatorul. Rezultatele sunt prezentate sub formă de grafice sau ilustrații. Se poate integra ușor cu o parte a unei sesiuni de predare online

Aplicație Mentimeter Harta conceptuală online (mind map) - metodă sincronă de colaborare care permite în timp real realizarea unor diagrame.

Aplicație Mind Meister Bubbl.us - aplicație digitală ce permite realizarea de hărți conceptual colaborative online.

Aplicație Bubbl.us - platformă unde se pot realiza activități personalizate interactive pentru elevi cu ajutorul cuvintelor și câteva clicuri. De exemplu teste, jocuri de cuvinte anagramă, cuvinte încrucișate, adevărat sau fals, cuvinte lipsă, întrebări. Se poate alege un șablon, se introduce conținutul și se aplică pe ecran.

Aplicații Wordwall - aplicație Web 2.0 concepută pentru a sprijini procesul educațional prin module (denumite Apps) interactive. Aceste module pot fi integrate direct în conținuturi, pot fi concepute online de utilizatori sau modificate. Aplicația oferă șabloane iar exercițiile

interactive și resursele multimedia pot fi ușor create. Scopul este de ale pune la dispoziția elevilor și de a aduna module care pot fi reutilizabile. Aceste module se integrează într-un scenariu de predare corespunzător, iar aplicația poate fi utilizată pe orice dispozitiv, deschis cu orice browser. (www.learningapps.org/).

Aplicația LearningApps Cărți digitale StoryJumper, Bookemon, Book Creator, Flipsnack - aplicație Web 2.0 ce ajută la elaborarea prezentărilor personalizate. Oferă posibilitatea elaborării cărților digitale cu text și imagini proprii și cărți audio. Paginile sunt predefinite cu casete pentru text și imagini, se poate modifica conținutulcasetelor, adăugând fundaluri din galerie și imagini. Aplicație gratuită necesită înregistrare cu contul Google.

Google Classroom - pentru învățare asincronă. Platforma Google Classroom permite cadrelor didactice, elevilor să creeze săli de clase virtuale (digitale) structurată pe an de studiu, disciplină, fiind asemănătoare clasei reale, existând activități de învățare ce permit încărcarea de materiale, postarea anunțurilor, elaborare formulare, chestionare, crearea de fișe de lucru, teme obținerea de feedback și notarea elevilor. Procesul educațional este mediat de profesor. Această platformă poate fi utilizată cu succes pentru învățarea online dar trebuie conturi google pentru utilizatori (profesori și elevi).

Google Meet - pentru învățare sincronă. Google Meet face parte din: „, G Suite For Education”, este o aplicație pentru videoconferință și se accesează astfel: <https://meet.google.com>. Cu Google Meet profesorul inițiază și desfășoară orele online cu elevii.

Bibliografie :

Adăscăliței, A. *Instruirea asistată de calculator. Didactică informatică*, Polirom, 2007.
Brut, M., *Instrumente pentru e-learning. Ghidul informatic al profesorului modern*, Iași, Polirom, 2006.
Bucur, C. *Ghid activități didactice online*, Universitatea din București, 2020.
Mălăelea, D. și alții, *Ghiduri și resurse educaționale pentru Învățământ la Distanță*, CCD București, 2020.
Vlada, M., *E_Learning și software educațional, Noi tehnologii de e_learning, Conferința Națională de Învățământ Virtual, Soft educațional*, Editura Universității din București, 2003.
Note de curs, materiale didactice. Utilizarea aplicațiilor colaborative și a platformelor educaționale e_learning, unitbv.ro, 2020.

DISEMINARE PROIECT ERASMUS +, PORTUGALIA 2021

**Prof. Vîlcu Daniela, Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Sfânta Filofteia”,
Ștefănești**

Proiectul ***Elevi cu CES (Cerințe Educaționale Speciale) către SUCCES pe piața muncii prin mobilități VET***, număr de referință **2019-1-RO01-KA102-061890** se derulează în cadrul programului **Erasmus+**, Acțiunea cheie 1 - Proiecte de mobilitate în domeniul formării profesionale- VET, apel 2019.

Scopul proiectului este de a asigura pregătirea profesională a elevilor din învățământul profesional special prin stagii de pregătire practică VET de calitate, care îi vor ajuta să se dezvolte profesional și personal, crescând astfel angajabilitatea și adaptabilitatea lor.

Obiectivele proiectului sunt:

- îmbunătățirea nivelului de competențe profesionale al elevilor de la învățământ profesional special, domeniul mecanic, calificarea lăcătuș mecanic prestări servicii pentru facilitarea tranziției pe piața muncii și egalitatea de șanse
- îmbunătățirea abilităților lingvistice, culturale, sociale ale elevilor
- creșterea gradului de independență, de valorizare a potențialului propriu, de autonomie personală și creștere a stimei de sine a elevilor.

Grupul țintă format din 10 elevi cu nevoi speciale, clasele a XI-a și a XII-a învățământ profesional special, domeniul mecanică, calificarea lăcătuș mecanic prestări servicii-nivel 3 a participat la stagiul de pregătire practică în orașul **Barcelos, Portugalia**, în perioada 27.06.2021 – 17.07.2021. Stagiul a avut durată de **19 zile** plus **2 zile** de călătorie.

Elevii au realizat practica în compania de primire Oficina de Reparação de Automóveis David Octávio Martins, Barcelos, Portugalia, stagiul fiind de 90 de ore. În cadrul stagiului de practică, elevii au efectuat activități de filetare manuală interioară și exterioară, de asamblare a pieselor prin nituire, prin filet, activități de polizare și găurire a reperelor ce compun confecții metalice. Cunoștințele, competențele și abilitățile practice dobândite pe parcursul stagiului de către participanți au fost evaluate de către tutorele de stagiul, profesorul însoțitor.

Grupul de elevi a beneficiat de condiții deosebite de cazare și masă, aceștia fiind cazați la Casa do Monte din Barcelos. Elevii au realizat în weekend excursii culturale la Porto, Viana do Castelo, Ponte de Lima, Oceanul Atlantic. În orașul Porto au participat la o croazieră cu vaporul pe fluviul Douro, având ocazia să admire numeroase repere turistice declarate de UNESCO patrimoniu al umanității, precum: Podul Luis I, Mănăstirea De Serra Do Pilar. S-a

vizitat compania Toyota Macedo&Macedo din Póvoa de Varzim și Agrupamento de Escolas de Barcelos.

În urma proiectului Erasmus+, elevii CSEI "Sfânta Filofteia" au avut ocazia să-și dezvolte competențele de limba engleză, de comunicare, de socializare, de îmbunătățire a stimei de sine și a autonomiei personale.

Activitățile desfășurate în proiect au fost adaptate nevoilor de formare și particularităților psihopedagogice ale elevilor.

Mobilitatea va deschide drumul către cooperare internațională și îi va stimula și pe alți elevi din școală și din alte școli speciale din județ privind formarea profesională.

TULBURĂRILE EMOȚIONAL - COMPORTAMENTALE

**Profesor Neagoe Ancuța-Daniela,
Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Sfântul Stelian” Costești**

De obicei, un comportament inadecvat nu este determinat de o singură cauză simplă. Există un număr de factori care contribuie la prezența unor probleme comportamentale și care pot explica incidența lor crescută în special în grupul copiilor cu dificultăți de învățare.

Tulburările mintale, comportamentale sau emoționale sunt cauzate de condiții biologice, de mediu sau de combinarea celor două sfere. În primul rând, există o serie de factori biologici, care măresc probabilitatea ca o persoană să dezvolte tulburări comportamentale. Astfel de factori sunt:

- condiții genetice,
- tulburări chimice la nivel organic,
- afectarea sistemului nervos central,
- disfuncții cerebrale organice,
- epilepsie,
- dificultățile vizuale și auditive,
- anumite trăsături temperamentale .

Factorii sociali sau de mediu au, de asemenea, o influență importantă asupra comportamentului (*Holt, 1982*). Astfel, persoanele care primesc o îngrijire de calitate scăzută în copilărie sau care sunt respinse de către cei care trebuie să-i îngrijească (părinți, educatorii din instituțiile de stat), de către societate sau de către persoanele de aceeași vârstă, prezintă o probabilitate mai mare de a dezvolta probleme emoțional-comportamentale.

Alți factori sociali care predispun la apariția tulburărilor emoțional-comportamentale sunt mediile de viață cu un nivel crescut de tensiune și de conflicte interpersonale, stresul extrem, expunerea copiilor la violență sau pierderea unei persoane importante.

La nivelul copilului există o serie de factori ce pot fi grupați în 5 categorii (*Greene, Ablon, 2006*): abilități executive, abilități de procesare lingvistică, abilități de reglare /autoreglare emoțională, abilități de flexibilitate cognitivă, abilități sociale.

Dintre factorii emoționali care pot produce tulburări emoțional-comportamentale, cei mai importanți sunt imaginea de sine deficitară și stima de sine scăzută (datorate unor eșecuri repetate în viață, dependenței prelungite față de alte persoane pentru satisfacerea nevoilor, criticismului excesiv și umilirii din partea persoanelor de referință din viața individului, etc.). Există și o serie de factori cognitivi care sunt asociați cu apariția problemelor emoțional-comportamentale, cum ar fi: abilități reduse de rezolvare de probleme, abilități de comunicare reduse, abilități sociale reduse. Toate influențele descrise mai sus pot afecta adaptarea emoțională și, în consecință, comportamentul unei persoane, indiferent de nivelul său intelectual.

Caracteristicile adulților care pot fi asociate cu apariția și menținerea tulburărilor emoțional-comportamentale ale copiilor și adolescenților aflați în înrijirea sau sub influența lor pot fi identificabile sub forma unor patternuri atitudinale și comportamentale care circumscriu așa-numitele stiluri parentale (*Baumrind, 1971*), dar, în practică, părinții copiilor cu tulburări emoțional-comportamentale sunt tot atât de diverși ca și copiii lor (*Greene, Ablon, 2006*). *Sameroff (1975, apud. Green, Ablon, 2006)* descrie 3 modele conceptuale pentru înțelegerea dezvoltării copiilor și subsecvent, pentru explicarea resorturilor determinante pentru apariția unor posibile afecțiuni psihice, tulburări emoțional-comportamentale.

Toate studiile asupra dezvoltării copilului, în general, dar și studiile care vizau problemele emoțional-comportamentale, accentuează importanța covârșitoare a experiențelor din primii ani de viață (*Papalia, 1986; Fraiberg, 1996; Redl, 1966*).

Guerra, N. G., Huesmann, L. R., & Spindler, A. (2003) identifică și detaliază acele componente ale dezvoltării sociale și emoționale ale copiilor care sunt corelate pozitiv cu dezvoltarea armonioasă a personalității la vârsta adolescenței, având, de asemenea, capacitatea de a predispune spre comportamente agresive la vârsta adolescenței dacă sunt compromise. Aceste componente sunt:

- a. capacitatea de monitorizare și reglare a sentimentelor, gândurilor și acțiunilor;
- b. capacitatea de a prezenta o preocupare empatică față de ceilalți;
- c. abilitatea de coping și de rezolvare a problemelor interpersonale;
- d. un sentiment pozitiv al identității și al orientării viitoare;
- e. capacitatea de angajare în relații pozitive cu congenerii.

În ceea ce privește cauzele comportamentelor deranjante din clasă, de multe ori părinții și unii profesori se grăbesc să ofere motive care, cred ei, determină aceste comportamente, chiar

dacă, de obicei, mai mult ghicesc. Motivele pe care profesorii le oferă pentru cazurile de comportamente dificile vizează fie structura personalității copilului, fie factori identificabili în mediul familial sau în anturajul copilului, fie situații generate de integrarea și funcționarea copilului în mediul școlar.

De cele mai multe ori, aceste explicații oferite se derulează într-un cerc vicios, oferind explicații tautologice. Desigur, preocuparea pentru dificultățile sociale sau personale ale copilului, înțelegerea și considerarea lor sunt caracteristici ale unui profesor bun, dedicat. Dar, de cele mai multe ori, nu putem elimina sau ameliora aceste probleme doar prin concursul cadrului didactic, doar prin acțiuni derulate la nivelul clasei. În schimb, ceea ce este posibil pentru un cadru didactic este crearea unui mediu pozitiv pentru copil în clasă, responsiv, suportiv și stimulat. Clasa este zona în care profesorul are control asupra mai multor elemente. Un astfel de mediu va oferi căldură și acceptare necondiționată, empatie, într-un climat cu reguli și așteptări clare, cu oportunități de angajare în activități care oferă feedback-uri pozitive copilului.

Pentru a eficientiza și această latură formativ-terapeutică a cadrelor didactice, este oportună militarea pentru o formare și perfecționare continuă a cadrelor didactice și instrumentalizarea și în acest domeniu al dezvoltării personale și al consilierii cadrelor didactice.

Bibliografie:

Ioana Darjan, *Management comportamental în clasa de elevi*, Editura Universitatii de Vest, Ianuarie 2010.

https://www.researchgate.net/publication/312531946_Management_comportamental_in_clasa_de_elevi

EVALUAREA PRIN INTERMEDIUL APLICAȚIEI GOOGLE FORMS

**Prof. Gherghinoiu Adina-Raluca, Liceul Tehnologic Bâlteni,
Structura Școala Gimn. Peșteana-Jiu**

Google Classroom este un *serviciu de gestionare a învățării* creat și întreținut de Google. Acesta oferă (împreună cu celelalte produse Google cu care se integrează) o metodă rapidă de comunicare (Google Chat), comunicare prin e-mail (GMail), convorbiri în timp real cu elevii (Google Meet), documente, prezentări și foi de calcul integrate (Disc Google, suita de

programe de birou online de la Google), programări inteligente cu Google Calendar și multe altele.

Google Classroom este un serviciu foarte ușor de utilizat, dar care simplifică foarte mult procesul educațional.

Crearea unui test în google classroom se face accesând *forms.google.com*.

Dacă școala are un abonament G Suite pentru educație, trebuie să avem grijă să fim conectați cu contul respectiv. Pentru a utiliza contul de școală, apăsăm pe poza de profil din colțul din dreapta sus și selectăm contul @școalata.ro, nu pe cel personal, @gmail.com.

Din colțul din dreapta jos, apăsăm pe +

Accesăm setările, din bara de sus.

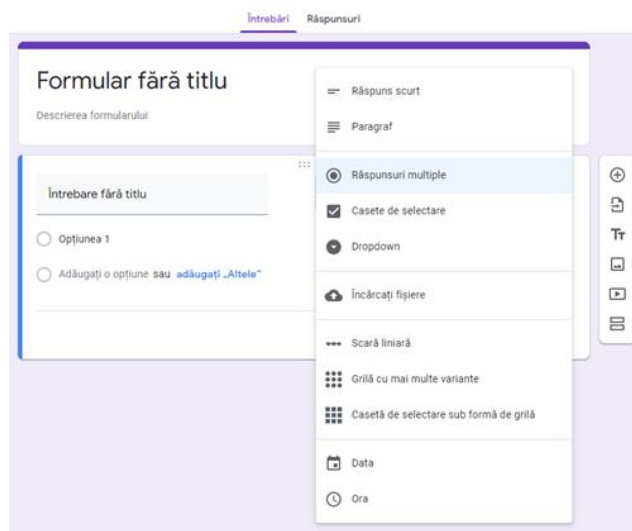
De aici putem modifica parametrii chestionarului. De la General putem alege dacă dorim ca elevii să-și poată edita răspunsurile după ce le-au trimis, de la Prezentare putem alege dacă se afișează o bară de progres și dacă întrebările sunt în ordine aleatorie.

Trebuie ca de la General să bifăm „*Limitați la un răspuns*”.

Trebuie ca de la Chestionar să bifăm „*Faceți un chestionar*” și apoi să salvăm.

Completăm *titlul și descrierea*.

Apăsăm pe prima întrebare și apoi pe *Răspunsuri multiple*:

De aici putem alege *tipul de întrebare* pe care dorim să o punem:

- *Răspuns scurt*;
- *Paragraf* – un răspuns mai lung, de exemplu un text/eseu;
- *Răspunsuri multiple* – elevii aleg una dintre mai multe variante;
- *Casete de selectare* – elevii aleg mai multe variante simultan;
- *Dropdown* – elevii aleg o variantă dintr-un meniu care se deschide;

- *Încărcați fișiere;*
- *Scară liniară* – elevii aleg una dintre un număr de variante poziționate sub formă de axă;
- *Grilă cu mai multe variante* – elevii aleg o opțiune dintr-o grilă de variante cu un număr stabilit de rânduri și coloane;
- *Casetă de selectare sub formă de grilă* – elevii aleg mai multe opțiuni dintr-o grilă de variante cu un număr stabilit de rânduri și coloane;

Pentru fiecare întrebare, putem modifica numele acesteia și opțiunile de răspuns (în caz că am selectat anumite modalități de răspuns de mai sus).

După ce am completat opțiunile și denumirea, trebuie să intrăm la *Cheie de răspuns*. Aici vom stabili punctajul acordat întrebării și, în caz că folosim opțiuni de răspuns, vom alege opțiunea/opțiunile corecte prin apăsare pe ele.

În partea dreaptă a întrebării putem observa o listă verticală cu butoane. Din această listă putem să (în ordine):

- Adăugăm o nouă întrebare;
- Importăm întrebări dintr-un alt formular;
- Adăugăm un titlu/subtitlu și o descriere;
- Adăugăm o imagine (integrat cu căutare Google de imagini);
- Adăugăm un videoclip (integrat cu YouTube);
- Adăugăm o secțiune.

După ce am terminat de configurat testul, intrăm pe *classroom.google.com* și alegem clasa pentru care am făcut testul. Apăsăm pe *Activitate la curs*, apoi pe *Creați, Temă*. Selectăm *Adăugați*, apoi *Google Drive*. Selectăm testul și îl adăugăm. Verificăm ca *Importarea notelor să fie activată*. Completăm restul datelor și apoi îl trimitem.

După ce elevii au răspuns la test, intrăm din nou pe *forms.google.com* și accesăm testul. Comutăm la fila *Răspunsuri*, unde putem vedea răspunsurile, ca Rezumat, pe fiecare întrebare sau pe fiecare elev.

Pentru a le corecta, apăsăm pe *Individual* și selectăm adresa de e-mail a elevului din listă. Pentru fiecare întrebare avem posibilitatea de a vedea ce răspunsuri a ales/scriș. Putem alocă un număr de puncte și adăuga feedback individual.

După ce am corectat toate testele, ne întoarcem pe pagina clasei. Din Flux, selectăm testul și apăsăm pe „*Importați notele*”. Apoi selectăm căsuța de lângă *Toți studenții și Returnați*.

Exemplu de test cu ajutorul aplicației Google Forms:

https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSfOe_kuG5BfHQocQBx0CFkV57xWWE2XA_MRgaWe_VO8Onh8tQ/viewform

EXPLOATAREA AVANTAJELOR PLATFORMELOR EDUCATIONALE ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBA FRANCEZĂ

Prof. Dobrin Călina, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu”, Pitești

Pregătiți sau nu, pandemia ne-a impus tuturor profesorilor o serie de schimbări, de provocări pe care a trebuit să le acceptăm, să ni le asumăm și să acționăm de așa natură încât procesul instructiv educativ desfășurat de fiecare dintre noi la clasă, să aibă cât mai puțin de suferit. Din punctul meu de vedere, comunicarea frontală cu elevii, a fost un obstacol greu de depășit. Nici după un an, nu aș putea spune că în cadrul unei ore online reușesc să comunic cu fiecare dintre elevi așa cum aș face în cadrul unei ore cu prezență fizică. Motivele sunt multiple și variate: de la lipsa unor echipamente tehnice performante, adaptate scolii online, până la autoritatea cumva subminată a cadrului didactic care, aflat în imposibilitatea vizualizării subiecților cu care lucrează și în absența unui feed-back direct pe care îl poate realiza în cadrul orelor cu prezență fizică, nu își poate organiza cu eficiență maximă grupul de elevi.

Există însă o serie de metode care pot compensa parțial aceste minusuri generate de absența tuturor părților componente ale unei comunicări frontale și anume absența limbajul indirect pe care interlocutorul îl poate citi prin intermediul mesajelor para verbale: mimică, gest, etc. Cred că, pentru a menține cât mai mult interlocutorul atent într-o comunicare directă, interlocutor care se află în spatele unei camere închise, asemeni acelei *camera obscura* din vechile aparate de fotografiat și care de multe ori se limitează la a oferi un răspuns lapidar *da* sau *nu* profesorul ar trebui să depășească limitele comunicării directe tradiționale și să adauge mesajului său, o serie de elemente suplimentare care să mențină cât mai mult trează atenția interlocutorului său, elevul. Fac referire aici la imagine și sunet, acolo unde disciplina și conținutul lecției permit.

Predarea limbilor străine cred că poate beneficia într-o manieră complexă de învățământul on line. Dat fiind că în cele mai multe școli tradiționale profesorul de limbi străine nu are acces la fiecare oră în cabinetul de limbii străine (acolo unde există unul), dotat cu

echipamentele necesare exploatării documentelor autentice, cred că utilizarea unei platforme educaționale (Google Classroom) sau chiar a unei aplicații (Zoom, Skype) care permit o partajare de ecran sau o difuzare de calitate a unui document audio autentic este un aspect foarte bine venit în procesul de predare. Adaug aici și posibilitatea de a exploata documente online care nu necesită o descărcare în prealabil sau nu necesită transformări tehnice de competența unui informatician pentru a putea fi redactate pe echipamentele disponibile în cabinetele de limbi străine.

În ceea ce mă privește filmul educativ, centrat pe elemente de cultură și civilizație a avut cel mai mare succes. Se pot enumera foarte multe avantaje ale documentelor autentice care pot fi exploatare în cadrul orelor de limbi moderne susținute în format on line, avantaje permise cu certitudine doar de utilizarea platformelor educaționale. Însă, oricât de ofertantă ar fi aceasta modalitate de a desfășura ora de limbi străine, rămân totuși câteva aspecte care pot fi gestionate doar de cadrul didactic și anume acel element neprevăzut când tehnica se încorporează să nu funcționeze așa cum am planificat noi cu grija anterior. Este un moment în care profesorul trebuie să facă apel la măiestria didactică pentru a suplini minusurile de informații care ar fi trebuit să le transmită prin intermediul documentelor media pregătite anterior. Dar dincolo de partea teoretică și tehnică, cred în continuare cu fermitate că în procesul educativ sunt absolut necesare legătura, relația, conexiunea nenumită și greu de definit care se stabilește între profesor și fiecare elev din clasele pe care le gestionează.

Bibliografie:

Petre Botnariuc Constantin Cucoș Cătălin Glava Daniel E. Iancu Marian D. Ilie Olimpiu Istrate Adrian Vicențiu Labăr Ion-Ovidiu Pânișoară Doru Ștefănescu Simona Velea *Școala online elemente pentru inovarea educației* Raport de cercetare evaluativă București, Editura Universității din București, Mai 2020

JOCUL DIDACTIC – METODĂ și FORMĂ DE ORGANIZARE ÎN PROCESUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT

Prof. Dobrin Marius-Daniel, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești

Școala trebuie să aibă ca funcție generală prelungirea copilăriei sau cel puțin, ocrotirea caracteristicilor ei, nepermisă fiind tendința de a scurta, fixând prea timpuriu copilul într-un tipar făcut pe măsura adultului.

Conceptul de joc

Jocul este un ansamblu de acțiuni și operații care paralel cu destinderea, buna dispoziție și bucuria, urmărește obiective de pregătire intelectuală, morală și fizică a copilului.

În literatura pedagogică sunt cunoscute numeroase teorii care încearcă să explice natura jocului punând accentul în mod unilateral, fie pe factorii biologici, fie pe cei psihologici.

În explicarea jocului, St. Hall a pornit de la legea bio-genetică a lui Haeckel (“ontogeneza repetă filogeneza”) și a susținut că jocul copiilor nu ar fi altceva decât o recapitulare a instinctelor și a formelor primitive de viață.

Majoritatea pedagogilor au considerat jocul ca un mijloc de instruire și educare a copiilor, mai ales la vârsta școlară mică. Jocul constituie o îmbinare a componentelor intelectuale cu cele afectiv motivaționale. Prin joc copilul își angajează întreg potențialul psihic, își ascute observația, își dezvoltă spiritul de cooperare, de echipă. Jocul este un mijloc de dobândire și precizare a cunoștințelor prin acțiune, este o activitate de gândire orientată spre rezolvarea unor probleme, spre găsirea căilor în vederea depășirii unor obstacole.

Din punct de vedere pedagogic, jocul este un element de sprijin în educație, mai cu seamă atunci când este investit cu finalități programate de dezvoltarea potențialului psihomotoric și socio-afectiv al personalității.

În cadrul jocului copilul îmbină în mod specific planul imaginar cu cel real, însă el își dă seama mereu de existența celor două planuri și în mintea lui nu se produce sub acest aspect nici o confuzie.

Jocul copiilor poate constitui un teren important de descifrare a capacităților psihologice, inclusiv a celor intelectuale și a trăsăturilor de personalitate, a aspectelor mai importante ale sociabilității copilului. Prin joc elevul se găsește într-o situație de actor, de protagonist și nu un simplu spectator ceea ce corespunde foarte bine dinamismului gândirii, imaginației și vieții lui afective, unei trebuințe interioare de acțiune și afirmare. Prin intermediul jocului se stabilește o relație între gândirea abstractă și jocul concret.

Funcțiile formative ale jocului

Rolul jocului este complex pentru formarea și comportamentul omului. Astfel jocul înseamnă, vorbind la modul general, o varietate de semnificații : a juca șah, joc didactic dar și a se juca “de-a școala”, a se juca cu viața etc. Jocul poate desemna fie o activitate cu caracter constructiv, distractivă, plăcută sau dimpotrivă joc de hazard, de cărți etc.

De la o vârstă la altă funcțiile jocului se schimbă. Așa de pilda, funcția de reflectare și funcția distractivă prezintă grade diferite la copil și adult; funcția motrică se schimbă o dată cu înaintarea în vârstă, iar funcția formativă scade în pondere o dată cu depășirea copilăriei.

Principalele funcții ale jocului sunt:

- funcția de explorare a realității;
- funcția de valorificare a avantajelor dinamicii în grup, a spiritului de cooperare, de participare afectivă și totală la joc angajând atât elevii timizi cât și cei mai slabi;
- funcția de întărire a unor calități morale (răbdare, tenacitate, respect pentru alții, stăpânirea de sine, cinstea, autocontrolul)

J. Piaget considera că jocul, în special cel cu reguli, îndeplinește următoarele funcții:

- funcția de asimilare pe plan cognitiv și afectiv; copilul învață din ceea ce vede în jurul său și apoi folosește în cadrul jocului,
- funcția de adaptare ce se realizează prin asimilarea realului și acomodarea, mai ales prin imitație; adaptarea prin joc este un proces creativ care se realizează prin inteligență;
- funcția formativă dar și informativă, jocul fiind acela ce angajează plenar copilul în activități psihice;
- funcția de descărcare energetică și de rezolvare a conflictelor efective de compensare și trăire intensă;
- funcția de socializare a copilului ceea ce se explică prin tendința mereu accentuată a copiilor de a se acomoda la ceilalți, dar și de a se asimila relațiile cu cei din jur la eul său.

Jocul devine activitatea care implică activitatea celuilalt și favorizează apariția unor variate raporturi între copii. Relațiile ce apar între ei depind de: subiectul jocului, rolurile jocului, poziția copilului în joc (conducător sau subordonat).

Clasificarea jocurilor

În literatura de specialitate se găsesc mai multe încercări de clasificare a jocurilor. După conținutul și obiectivele urmărite jocurile se pot clasifica astfel:

- jocuri senzoriale (vizual motorii, tactile, auditive);

- jocuri de observare a naturii (a mediului înconjurător);
- jocuri de dezvoltare a vorbirii;
- jocuri de asociere de idei și raționament;
- jocuri matematice;
- jocuri de construcții tehnice;
- jocuri de orientare;
- jocuri de sensibilizare (de deschidere) pregătitoare pentru înțelegerea unor noi noțiuni;
- jocuri aplicative (de extindere a cunoștințelor asupra unor noi situații);
- jocuri demonstrative;
- jocuri de fantezie, de memorie;
- jocuri simbolice;
- jocuri de îndemânare (de exerciții simple, de mișcare).

Cunoscând varietatea și diversitatea formelor de joc în uniunea lor, se pot găsi modalități nuanțate de implicare a acestuia în activitatea instructiv-educativă ce se desfășoară cu școlarii mici.

Jocul didactic (educativ) este unul dintre cele mai caracteristice activități ale copilului, fapt pentru care este tot mai intens valorificat din punct de vedere pedagogic, în intenția de a imprima programului școlar un caracter mai viu și mai atrăgător, de a fortifica energiile intelectuale și fizice ale elevilor.

Din perspectivă didactică, jocul reprezintă o modalitate de efectuare conștientă și repetată a unor acțiuni mintale sau motrice în vederea realizării precise a scopurilor.

După obiectul de învățământ căruia i se adresează, jocurile didactice sunt:

- jocuri didactice pentru limba și literatura română;
- jocuri didactice pentru matematică (jocuri matematice);
- jocuri didactice pentru geografia României și cunoașterea mediului înconjurător;
- jocuri didactice pentru educație plastică;
- jocuri didactice pentru educație muzicală (jocuri muzicale);

După materialul folosit sunt:

- jocuri cu materiale;
- jocuri fără materiale;
- jocuri orale;
- jocuri cu întrebări (“cine știe câștigă”);
- jocuri-ghicitori (în care trebuie să identifice o persoană, un obiect);
- jocuri de cuvinte încrucișate (careuri).

Jocurile didactice sunt metode active care solicită integral personalitatea copilului. Sub raport structural psihologic orice tip de joc constituie o îmbinare a componentelor intelectuale cu cele afectiv-motivaționale.

Jocul didactic imprimă activității didactice un caracter mai viu și mai atrăgător, aduce varietate și o stare bună de dispoziție, de veselie, de bucurie, de divertisment și de destindere, ceea ce previne apariția monotoniei și plictiselii, a oboselii.

Bibliografie:

Barna, A., Antohe, G., *Cercetarea pedagogică*, Editura Istru, Galați, 2003

Cerghit, I., Neacșu, I., Negreț-Dobridor, I., Pânișoară, O., *Prelegeri pedagogice*, Editura Polirom, Iași, 2001

Munteanu, M., *Jocuri didactice*, Editura Porto-Franco, Galați, 1998

RESURSE SOFTWARE UTILE ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV

Prof.: Neagoe Daniel Nicolae, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești

Softurile educaționale sunt programe sau lecții în format electronic, proiectate în raport cu o serie de exigențe pedagogice (obiective, conținut specific, caracteristici ale elevilor, metode, feedback secvențial și evaluări formative).

În raport de funcțiile (sarcinile) asumate, respectiv, funcția pedagogică îndeplinită, softurile pot fi clasificate astfel:

- softurile de investigație - lasă posibilitatea celui care învață să-și aleagă propria cale pe care o va urma în vederea însușirii noilor cunoștințe, potrivit stilului și ritmului personal de învățare;

- softurile tematice - permit ca învățarea să devine posibilă în cadrul interactivității elev – program calculator, urmând un traseu impus sau sugerat. Sunt recomandate pentru predarea și învățarea de cunoștințe noi;

- softurile de simulare - oferă posibilitatea modificării unor parametri și observării comportamentului sistemului prin reprezentarea controlată a unui fenomen, proces sau sistem real, prin intermediul unui model cu comportament analog;

- softurile de exersare – utile pentru însușirii unor date, proceduri, tehnici, în formarea unor deprinderi specifice. Permit lucrul în ritm propriu și validarea promptă a răspunsului dat; - softurile pentru testarea cunoștințelor - aplicate fie independent, fie integrate într-un mediu de

instruire complex, sunt în general foarte variate întrucât depind de mai mulți factori: momentul testării, scopul testării, tipologia interacțiunii, feedback prompt;

- softurile pe bază de jocuri didactice - presupun aplicarea inteligentă a unui set de reguli sau în vederea amplificării posibilităților de explorare euristică a realității, creșterii motivației, nivelului de efort, încurajării interactivității între colegi etc. Sunt de regulă utilizate în cadrul unui proces de rezolvare de probleme.

Softuri educaționale sau didactice au o serie de avantaje în sensul că permit celor care învață următoarele:

- să acceseze diverse surse informaționale;
- să proceseze informații;
- să construiască pe aceste baze cunoștințe noi;
- să dobândească competențe/capacități prin demonstrații, exemple, explicații,
- exersări, simulări etc.

Tot mai des, cadrele didactice și formabilii utilizează o serie de aplicații online, care facilitează activitățile de predare-învățare-evaluare, dintre care:

Platforma eTwinning (<http://www.etwinning.net>) Oferă cadrelor didactice și elevilor instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învățare și contribuie la optimizarea procesului de predare-învățare-evaluare prin valorificarea valențelor formative ale proiectelor. Promovează totodată colaborarea și relaționarea între școlile europene prin intermediul tehnologiei informațiilor și a comunicațiilor (TIC); Wikispaces (<http://www.wikispaces.com>) Aplicație care dispune de o interfață simplă, conține forum, inserare de fișiere, linkuri, imagini, statistici și un număr nelimitat de pagini. Permite crearea unui site web al cărui conținut este creat în colaborare de către utilizatori, păstrând versiunile successive.

Google Docs (http://www.google.com/google-ds/hpp/hpp_ro_ro.html) Instrument on-line pentru creare în colaborare de documente, foi de calcul, prezentări și chestionare. Permite formatare, încărcare de imagini, comentarii, tabele și formule. Documentele realizate sunt stocate online și pot fi accesate de oriunde există acces la Internet. Wallwisher (<http://www.wallwisher.com>) Aplicația permite crearea unui „avizier” virtual pe care pot fi postate scurte mesaje conținând text, imagini. Colaboratorii pot fi invitați prin e-mail sau cu ajutorul URL-ului.

Google Groups (<http://groups.google.com/googlegroups/overview.html>) Este un serviciu gratuit oferit de Google pentru a crea grupuri de discuții publice sau private bazate pe

interese comune. Permite crearea de profile ale utilizatorilor, de mesaje și fișe de discuție, postarea de fișiere.

Teachertube (<http://www.teachertube.com>) Sursă de materiale utile pentru cadrele didactice, conține videoclipuri create de profesori în scopuri educaționale. Platforma iTeach (<http://www.iteach.ro>) Permite integrarea cadrelor didactice într-o rețea națională dedicată dezvoltării socioprofesionale oferind oportunități pentru dezvoltare profesională, prin publicarea de materiale și participarea la grupuri de discuții, precum și prin participarea la cursuri online de formare continuă.

Moodle (<http://www.moodle.ro>) Platformă de administrare a învățării la nivel mondial folosită în zeci de mii de școli din lume.

Moodle este un LMS (Learning Management System – EN, Sistem de Administrare a Învățării) Open Source.

Bibliografie:

Anghel, T., *Instrumente și resurse web pentru profesori*. București: Editura All.

Bocoș, M. *Instruire interactivă*, Iași, Polirom, 2013.

Cerghit, I. *Mijloace de învățământ și strategii didactice*. În: Cerghit Ioan, Vlăsceanu Lazăr (coord.), *Curs de pedagogie*, Tipografia Universității, București. 1988.

STRATEGII DIDACTICE ÎN MEDIUL ONLINE

**Profesor Neagoe Ancuța-Daniela,
Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Sfântul Stelian” Costești, Argeș**

Educație la distanță, mediul educațional virtual, clase virtuale, biblioteci virtuale, clasele digitale, sunt câteva exemple de tehnologii noi informaționale. Instruirea Asistată de Calculator înseamnă o nouă eră în educație: acces rapid și universal la resursele educaționale. Interacțiunea elev-calculator permite diversificarea strategiei didactice, ușurând accesul elevului la informații complexe, ample, structurate variat, mai logic organizate, prezentate în diferite modalități de vizualizare [4].

Elemente cheie ce determină cât de bine sunt pregătiți elevii în propriul proces de învățare sunt: interactivitatea, utilitatea, personalizarea, controlul și divertismentul.

Aplicațiile Google fig. 1.1. reprezintă o alternativă utilă și gratuită pentru profesori. Misiunea Google este de a oferi cea mai ușoară, atractivă, mai bună și rapidă experiență în

găsirea/regăsirea informațiilor pe Internet. Dezvoltatorul celui mai mare motor de căutare din lume oferă prin Google For Education o suită de aplicații, ce permit profesorilor să beneficieze de instrumente puternice în procesul de învățământ.

Fig 1.1. Aplicații Google - shorturl.at/xBMV5

„G Suite For Education” este o suită de instrumente de bună calitate pentru procesul educațional oferind opțiuni pentru predare-învățare-evaluare. Platforma este concepută pentru a da posibilitatea actorilor educaționali (profesori și elevi) să inoveze împreună. Cadrele didactice pot crea diverse situații de învățare iar elevii să analizeze, să gândească critic, să ofere soluții și chiar să lucreze în grup, să coopereze. G Suite For Education ne ajută să creștem oportunitățile de comunicare, colaborare, creativitate și gândire critică, susținând obiectivele de învățare pe care le avem pentru elevii. Aceste instrumente gratuite, sunt sigure și fiabile, sunt folosite de elevi în școli din întreaga lume [19].

Avantajele G Suite For Education: [19]

- Sunt instrumente intuitive, ușor de folosit la clasă;
- Deschid calea spre noi metode de învățare;
- Oferă economie de timp și energie;
- Oferă o bună colaborare profesor – elev și comunicare în timp real;
- Elevii lucrează împreună și folosesc simultan documentele care se salvează în mod automat;

- Feedback documentat pentru elevi prin comentarii inserate în Google Docs, Slides sau Sheets;
- Modificările aduse documentelor păstrează un jurnal al tuturor acțiunilor pentru a vedea contribuțiile elevilor la munca de grup.

Din suita Google face parte și Google Classroom, Google Meet [21].

Google Classroom fig. 1.2. reprezintă o predare cu instrumente digitale moderne și o organizare eficientă pentru profesor, lecții interactive și interesante pentru elevii care îi ajută pe aceștia să fie mai implicați în propria învățare și să dezvolte abilități digitale utile în viitor. Elevii sunt atrași de lucrul colaborativ, de faptul că aplicațiile le sunt salvate automat, de faptul că nu mai au nevoie de stickuri pentru a-și continua acasă aplicațiile neterminate la școală, le place evaluarea realizată cu ajutorul formularelor Google.

Google Classroom este un instrument de colaborare pentru actorii educaționali și facilitează organizarea și eficientizarea activităților didactice. Cu numai câteva clickuri se crează o clasă, se adaugă elevii se crează teme sau anunțuri. Se observă cine a terminat tema și cine mai are de lucru și elevii primesc note. Se poate oferi feedback elevilor și vedea întrebările sau comentariile despre teme.

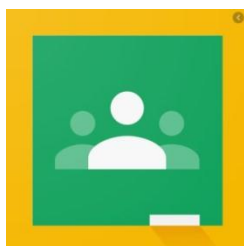

Fig. 1.2. Pictogramă Classroom - shorturl.at/xBMV5

Avantajele Google Classroom sunt următoarele: [29]

- Configurarea – Profesorii pot înființa ușor o clasă, să invite elevi și profesori, să distribuie informații, anunțuri și întrebări în fluxul de clasă.
- Reducerea timpului și economisirea hârtiei - Fluxul de lucru informatizat permite profesorilor să gestioneze munca elevilor rapid, toate într-un singur loc.
- Organizarea bună – Elevii pot vedea sarcini pe pagina de lucru, în contul clasei, sau pe calendarul clasei. Toate materialele de curs sunt stocate în foldere Google Drive.

Efectele utilizării aplicațiilor Google în educație sunt:

- practicarea pedagogiei diferențiate în folosul elevului;
- învățarea prin cooperare prin participarea activă a elevilor la lecție;
- implicarea în realizarea sarcinilor de învățare propuse;
- împărtășirea experiențelor;
- realizarea transferului de cunoștințe;
- confruntarea ideilor;
- dezvoltarea unei atitudini pozitive față de învățare și noile tehnologii;
- realizarea unor interacțiuni sociale multiple;
- dezvoltarea competențelor de comunicare, cognitive și sociale etc.

Bibliografie:

- Adăscăliței, A., *Instruirea asistată de calculator - Didactică informatică*, Polirom, 2007.
- Brut, M., *Instrumente pentru e-learning. Ghidul informatic al profesorului modern*, Iași, Polirom, 2006.
- Bucur, C., *Ghid activități didactice online*, Universitatea din București, 2020.
- Dobrițoiu, M. și colab., *Instruire Asistată de Calculator și Platforme Educaționale online*, Editura Universitas, Petroșani, 2019 eBook IACPEO.
- Dumitrescu, I., *Ghid Google Classroom*, CCD București, 2020.
- Gramatovici, R., *Recomandări activități didactice online*, Universitatea din București, 2020.

Secțiunea 3

Elevi

Creații personale și exemple de bune practici

AMBALAJELE, RESURSE LA ÎNDEMÂNA NOASTRĂ PENTRU ACTIVITĂȚI PRACTICE - EXEMPLE DE BUNĂ PRACTICĂ

Elev: Părșoagă Andrei_ Liceul Tehnologic „Dacia” Pitești
Prof. coord.: Moiescu Maria Cristina – Liceul Tehnologic ”Dacia” Pitești

Într-o societate consumeristă ca a noastră, rolul ambalajelor este foarte important, lucru de care specialiștii în marketing țin seamă căutând soluțiile cele mai atractive pentru consumatori. Iar pentru consumatorii-copii, a rezultat că un ambalaj atrăgător, viu colorat, cu imagine slogan de impact, este garanția alegerii. În aceste condiții, rolul ambalajului nu mai este strict funcțional practic, de asigurare a igienei integrității produselor pe timpul transportului, depozitării păstrării, de suport al informațiilor utilizatorilor, ci devine o adevărată carte de vizită a producătorului.

Din păcate însă pentru mulți dintre noi, ambalaj este aproape sinonim cu deșeu. Vorbim tot mai mult despre reciclarea deșeurilor de ambalaje, dar facem prea puțin. Încă prea puțin. Campaniile de informare conștientizare ajung greu la consumatori tone de deșeuri pun zilnic în pericol sănătatea noastră a generațiilor care vor veni după noi. Curios, de „tobă” de informații despre reciclare, creativi în a construi mesaje/sloganuri/postere/afișe care să ne prevină asupra pericolului ne-reciclării asupra mediului, chiar noi avem un comportament în totală contradicție cu cele clamate.

Împreună cu doamna profesoara am hotărât să realizez câteva lucruri interesante, din deșeuri să fac ceva creativ. Chiar am reușit. Din resturi textile sau chiar haine vechi, poșete etc. am încercat să fac săculeți în care să-mi țin încălțăminte sport pentru perioada de iarnă.

Problema reciclării ambalajelor-deșeuri este spinoasă datorită faptului că necesită proceduri costisitoare greu de utilizat. apoi nu toate ambalajele pot fi reciclate. Pentru reciclarea hârtiei se folosesc mari cantități de energie, precum substanțe chimice iar ceea ce rezultă diferă substanțial de original din punct de vedere calitativ.

Hârtia nu poate fi reciclată la nesfârșit pentru că după 5-7 reciclări fibrele rezultate din pasta de hârtie obținută prin amestecarea deșeurilor cu apă devin prea uzate pentru a mai putea fi transformate în produse utilizabile. Însă protejarea pădurilor ar trebui să ne facă mai responsabili cu aruncarea hârtiei câtă vreme pentru a obține 700 de pungi de hârtie este necesară celuloza obținută dintr-un copac de 15 ani!... Din cutiile de pizza, îmbrăcate în ambalaje de cadouri, reutilizate, eu am făcut rame pentru fotografii pe care le-au oferit cadou mamei doamnei profesoare prietenilor Iar din caiete vechi am făcut plicuri cu mesaje pe care le-au scris din inimă colegilor.

Reciclarea ambalajelor din plastic, știut că acestea nu sunt biodegradabile ajută la conservarea resurselor de petrol. Procedeul constă în mărunțirea acestora, transformarea lor în fulgi din care se obțin sticle PET, pahare, caserole, carcase, materiale izolatoare pentru saci de dormit, textile pentru confecții (din 10 PET-uri reciclate se fabrică un tricou iar din 50 un pullover!) etc. Din bidoane de diferite mărimi, pe care le-am tăiat fâșii peste care-am „împletit” resturi de lână am făcut coșulețe pentru ținut bijuterii, iar din tăvi de polistiren am făcut rame foto.

Cele mai reciclate ambalaje la ora actuală sunt cele din aluminiu pentru că procedeul nu duce la pierderea calităților produselor obținute mai apoi. Comparativ cu obținerea produselor din aluminiu din bauxită, cele obținute din deșeuri reciclate

consumă cu 95 % mai puțină energie. Din doze de aluminiu am făcut suporturi de rechizite pentru birou.

ambalajele din oțel folosite pentru mai mult de 1500 de sortimente de conserve alimentare, vopsele, spray-uri sunt reciclate fără a- pierde calitățile: cu energia necesară fabricării unei cutii de oțel noi se fac patru cutii din oțel reciclate! Am reciclat ne din tablă de oțel, suport pentru dosare vechi împletindu-le în resturi de linoleum. A rezultat un suport pentru lichide care de multe ori a produs neplăceri revărsându-se peste cărțile caietele de pe bancă sau de acasă.

Ambalajelor de sticlă le-ar trebui un milion de ani pentru a se descompune în bucățele mici. Reciclarea acestora duce însă la economisirea materiilor prime componente: nisip, sodă, var a căror exploatare se face cu mari efecte poluante pentru atmosferă. Din becuri arse învelite în sfoară am făcut globuri pentru bradul de Crăciun, iar sticlele goale au căpătat veșmânt de cânepă adăpostind minunate flori din resturi de perdele-minunat cadou pentru mame de 8 Martie.

În definitiv pledoariile ecologiștilor pentru reciclarea deșeurilor au drept scop nu atât economisirea de resurse energie atât de importante civilizației cât mai ales reducerea cantităților de gunoi de pe Terra. O simplă alegere, folosirea pungilor de hârtie reciclată, a hârtiei reciclate pentru imprimarea documentelor salvează filtrele de substanțe poluante-

pădurile noastre!

E atât de simplu de ... eco să ne accessorizăm ținuta cu o sacoșă haioasă din pânză sau o mapă cu care să venim la școala, mult mai practică mai ușor de folosit!

AUTOMOBILUL MODERN UN SISTEM MECATRONIC

Elev: Ghebaru Denis, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești
Prof. Coord: Teianu Ioana, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești

Automobilul apărut în a doua jumătate a secolului al 19-lea a revoluționat transporturile a concentrat cele mai semnificative eforturi științifice inginerești, pentru continua perfecționare a performanțelor sale. Până în jurul anilor 1970-1980 componentele mecanice, multe dintre ele adevărate „bijuterii” tehnice, reprezentau o pondere covârșitoare în ansamblul unui automobil, partea electrică electronică rezumându-se la un număr restrâns de motoare (demaror, alternator, ștergătoare de parbriz), senzori (pentru temperatura uleiului antigelului, presiunea uleiului, nivelul carburantului), relee (pentru semnalizare, aprindere) becuri .

Dezvoltarea microelectronicii, materializată în circuite integrate logice analogice , circuite integrate de putere, procesoare numerice (microprocesoare, microcontrolere, DSP-uri), realizarea unor sisteme de acționare, convenționale neconvenționale, performante, a unor tipuri noi de senzori etc., au deschis perspective largi pentru rezolvarea unor cerințe care se impuneau tot mai acut, legate de: siguranța în trafic, economicitate, fiabilitate, confort, protecția mediului.

În construcția automobilelor moderne -au câștigat locul tot mai multe sisteme mecatronice (pentru managementul motorului, ABS, ESP, suspensie activă etc.), pentru ca, în final, întreg automobilul să se transforme într-unul dintre cele mai reprezentative sisteme mecatronice. Creșterea ponderii componentelor electrice electronice în construcția automobilului a facilitat introducerea unor sisteme noi.

Foarte multe eforturi ale proiectanților constructorilor de vehicule sunt dirijate în scopul creșterii siguranței confortului pasagerilor implică subsisteme mecatronice sofisticate.

Sistemele de securitate pot fi active sau pasive au câteva roluri foarte importante :evitarea eficientă a coliziunilor; minimizarea efectelor coliziunilor evitarea traumatismelor, atât pentru

pasagerii vehiculului, cât pentru pietonii implicați în accident. Sistemele de siguranță active servesc la prevenirea coliziunilor la minimizarea efectelor acestora.

Sistemele senzoriale de acționare care asigură managementul motorului, asistența la frânare controlul stabilității, permit, prin extinderi adecvate, în special în domeniul software-ului, realizarea altor acțiuni, importante pentru siguranța confortul conducătorului auto.

Din ce în ce mai complexe sofisticate sunt sistemele de siguranță pasive, care au rolul de a proteja pasagerii pietonii contra accidentelor suferite în urma coliziunilor.

Componente electrice electronice într-un automobil

Un automobil modern, dintr-o clasă medie, cuprinde circa 60-70 de motoare un număr asemănător de senzori sisteme senzoriale . Un exemplu elocvent îl constituie diferențele majore dintre „broșcuța” de mare succes a firmei Volkswagen, din anii 1960: 136 W – putere maximă consumată, 150 m de cabluri electrice circa 80 de contacte electrice urmașul acesteia din 2001, mana „New Beetle”, cu un consum de 2050 W, 1500 m de cabluri 1200 contacte electrice. Creșterea ponderii componentelor electrice electronice în construcția automobilului a facilitat introducerea unor sisteme noi, permițând creșterea performanțelor simplificarea componentelor mecanice..

O altă tendință importantă în construcția autovehiculelor constă în îmbunătățirea permanentă a performanțelor sistemelor existente. Sistemul de injecție cu actuator piezoelectric utilizează tehnologia HDI (High Diesel Injection), în care o pompă alimentează cu motorină o rampă comună, numită „common rail”, la presiuni de până la 1500 bari. Distribuția carburantului din această rampă se realizează cu actuatori piezoelectrice.

Sistemele de securitate pot fi *active sau pasive* au câteva roluri foarte importante: evitarea eficientă a coliziunilor; minimizarea efectelor coliziunilor evitarea traumatismelor, atât pentru pasagerii vehiculului, cât pentru pietonii implicați în accident.

Sistemele de siguranță active servesc la prevenirea coliziunilor la minimizarea efectelor acestora. Cele mai importante sunt :

◇ **Sistemul electronic de frânare** (Electronic Brake System), care include:

o *ABS (Anti-locking Brake System)* – are rolul de a controla presiunea de frânare, pentru evitarea blocării roților. Procesează informațiile de la senzorii care măsoară viteza roților controlează motorul pompei hidraulice valvele care distribuie fluidul la frâne.

o *Brake Assist* – interpretează informațiile de la senzorii specifici corectează manevrele de frânare ale conducătorului auto.

◇ **Sistemul electronic de stabilitate** (ESP – Electronic Stability Program), care evaluează în permanență datele măsurate de un mare număr de senzori compară acțiunile șoferului cu comportarea vehiculului la momentul respectiv. Dacă intervine o situație de instabilitate, cum ar fi cea determinată de o virare bruscă, sistemul reacționează în fracțiuni de secundă, prin intermediul electronicii motorului a sistemului electronic de frânare ajută la stabilizarea vehiculului. Sistemul ESP include mai multe subsisteme: ABS (Anti-locking Brake System); EBD (Electronic Force Brake Distribution); TCS (Traction Control System); AYC (Active Yaw Control).

◇ **Sistemul de prevenire a accidentelor**, care poate include:

o *Controlul adaptiv al coliziunilor* (Adaptive Cruise Control - ACC), bazat pe senzori radar de distanțe mari. Începând cu anul 1999, firma Continental Automotive Systems a introdus sistemele ACC în producția de serie, devenind primul furnizor global de astfel de sisteme.

o *Distanță redusă de frânare* (Reduced Stopping Distance), bazată pe un sistem de frânare automată în eventualitatea unei coliziuni;

o *Avertizare de distanță* (Distance Warning);

o *Stop & Go*, bazat pe un sistem radar în infraroșu, pentru distanțe mici, destinat asistenței pentru traficul urban sau pentru situațiile de pornire oprire;

o *Sprijin pentru urmărirea axului drumului* (Line Keeping System), cu cameră CCD intervenție activă asupra sistemului de direcție; implică un algoritm de procesare a imaginilor în cazul devierii de la axul drumului, șoferul este avertizat printr-o ușoară mișcare a volanului, păstrând însă supremația în manevrarea acestuia;

o *Controlul global al șasiului* (Global Chassis Control);

o *Reacție „haptică”* de pericol la nivelul pedalei de accelerație (Haptic Danger Feedback) etc.

Sistemele senzoriale de acționare care asigură managementul motorului, asistența la frânare controlul stabilității, permit, prin extinderi adecvate, în special în domeniul software-ului, realizarea altor acțiuni, importante pentru siguranța confortul conducătorului auto. Din ce în ce mai complexe sofisticate sunt *sistemele de siguranță pasive*, care au rolul de a proteja pasagerii pietonii contra accidentelor suferite în urma coliziunilor.

Ele includ o serie de sisteme de protecție: centuri de siguranță; sisteme de tensionare; mecanisme de blocare; airbag-uri frontale laterale; protecție a capului genunchilor; protecție contra răsturnării; o serie de senzori actuatori inteligenți:

Pentru a ilustra modul în care mecatronica a revoluționat construcția automobilului, se va prezenta, ca exemplu, modulul de comandă a unei uși, care este atât de complex, încât necesită un microcontroller propriu. În comanda uii intervin 4 motoare: unul pentru închiderea/deschiderea ferestrei, unul pentru blocarea/deblocarea uii în cadrul sistemului de blocare centralizată, alte două pentru poziționarea, după două direcții (x-y), a oglinzii retrovizoare. La acestea se adaugă un sistem pentru încălzirea oglinzii retrovizoare. Un număr de întrerupătoare permit conducătorului auto să efectueze manevrele dorite pentru acționarea celor patru motoare. Multe module de comandă a uilor includ senzori, care sesizează gradul de închidere/deschidere a ferestrelor, atingerea limitelor de sus/jos, apariția unor obstacole.

Modulul de comandă cuprinde:

- ◇ Interfața cu întrerupătoarele senzorii;
- ◇ Circuitele de comandă pentru motoare rezistorul de încălzire a oglinzii: punți în H (complete) pentru fereastră blocarea uii semipunți pentru poziționarea oglinzii, tranzistor de comandă a rezistorului de încălzire;
- ◇ Circuite de comandă: microcontroller interfață CAN-Bus;
- ◇ Regulator de tensiune.

Implementarea pe scară largă a unor astfel de module, la milioane de vehicule, a impus proiectarea producerea de circuite integrate specifice diferitelor funcții.

Bibliografie:

Echipamente de testare diagnosticare pentru autovehicule – suport de curs POSDRU AUTO-FORM

OVERTHINKING

Șerban-Barbu Ioana, clasa a XII-a H, Colegiul Național „Zinca Golescu” Pitești

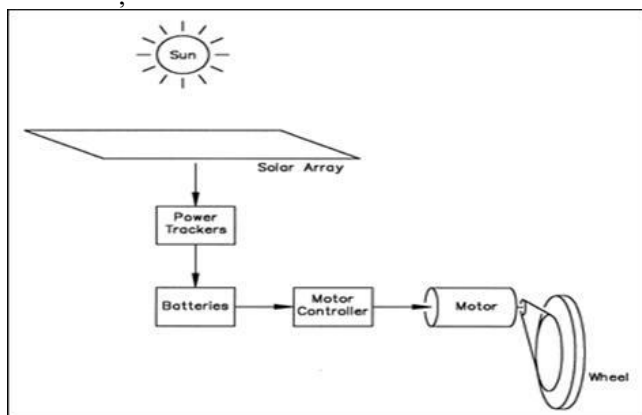
Prof. coord. Geanina Preda-Vîlcu, Colegiul Național „Zinca Golescu” Pitești

Sometimes I just find it mesmerising
To lay back in myself and start watching
The streetlights embracing each and every face
As the pedestrians start walking their mundane pace
Right into my mind
And I cannot help but wonder whether
Their minds pump my face into their
Train of thoughts, if I walk my own pace in there.
Or if all those rumors that I heard are actually true,
That you become a ghost when no-one remembers you.

AUTOMOBILE CU PANOURI SOLARE – ” ÎNVĂȚĂM JUCÂNDU-NE”

Elev : Paraschiv Ionuț Marian, Liceul Tehnologic „Alexe Marin” Slatina- Olt
Prof. coord: Ing. Iosim NiculițaLiceul Tehnologic „Alexe Marin” Slatina- Olt

Ideea de a construi automobile cu panouri solare nu este nouă. Aplicații ale acestor panouri în domeniul construcției automobilelor au fost brevetate la noi în țară.

Există, de exemplu, un brevet de invenție (care a fost realizat practic) pentru înglobarea unor celule fotovoltaice în parbriz celelalte geamuri laterale. Aceste celule furnizează curent electric pentru încărcarea bateriei atunci când automobilul staționează.

În principal, modul de funcționare al unui automobil cu propulsie fotoelectrică ar fi următorul: energia solara ce cade pe panourile manii este furnizată unei baterii de acumuloare. La nevoie, energia electrică furnizată de acumuloare este transmisă unui motor electric de curent continuu ce propulsează mana. În cazul în care deplasarea se face în plin soare, energia furnizată de panouri servește direct propulsiei, acumulatorii fiind solicitați numai atunci când este umbră sau vehiculul urcă pe o pantă abruptă.

Un exemplu este mana electrică cu panouri solare dezvoltată la Universitatea Cambridge intitulată Helia care are o autonomie de 800 de kilometri, mai mult decât orice autoturism, din orice categorie, care circulă pe șosele. Pentru a obține acea valoare, ar fi bine să mergi cu o viteză medie de 80 de kilometri la oră, o valoare deloc neglijabilă. Dacă vrei însă să mergi mai repede, viteza maximă este de 120km/h.

Consumul de energie este atât de mic, încât cercetătorii din spate sunt de părere că este similar cu cantitatea de energie pe care o utilizează un fierbător de apă. Panourile solare folosite pe mană ocupă o suprafață totală de 5 metri pătrați au o eficiență de 25%.

Mana din imagine este un lift back impunător care măsoară 5.057 x 1.898 x 1.426 mm în lungime, lățime înălțime. „Nasul” aplatizat „coada” lungă nu contribuie doar la sporirea

caracteristicilor aerodinamice, ci este o modalitate de a crește suprafața acoperită cu panouri solare, care aproape ajunge la cinci metri pătrați!

Panouri fotovoltaice sunt situate pe capotă, acoperiș a cincea ușă ridicată. Celulele pe care le conțin sunt de nouă generație, sunt cu 20% mai eficiente decât celulele tradiționale sunt acoperite cu un strat de sticlă care este capabilă să reziste greutatea unui adult.

Lightyear One Prototype 2019

Cu toate acestea, puterea unui astfel de generator de energie nu este extraordinar de mare: timp de o oră de stat sau de rulat sub cer senin, în bateria cu o capacitate de 60 kWh se va stoca o cantitate necesară pentru parcurgerea a doar 12 km. Prin urmare, dezvoltatorii mai oferă posibilitatea de reîncărcare de la o priză de uz casnic de 3.7 kW la 230 V (timp de oră se încarcă cu energie necesară pentru 35 km), de la un terminal AC de 22 kW (209 km) ori de la unul DC de 60 kW (cât pentru 570 km într-o singură oră).

În cele mai favorabile condiții (de exemplu, pe timp însorit) Lightyear One va fi capabil de a rula fără reîncărcare pe o distanță de 725 km calculați în ciclul realist WLTP sau chiar până la 800 în dependență de mai multe condiții. Dezvoltatorii promit că, chiar la o temperatură de -10 grade, autonomia nu totală nu va fi mai mică de 400 de km. Creatorii mai menționează că dacă un asemenea automobil va fi utilizat zilnic de distanțe scurte în regiuni însorite atunci nici nu va fi nevoie de conectat la vreo priză.

Prototipul preserie al lui Lightyear One este construit pe baza unui șasiu simplu, făcut în mare parte din aluminiu fibră de carbon, cu o suspensie pe bază de arcuri câte un motor integrat în fiecare roată, toate controlate independent care formează un sistem complex de vectorizare a cuplului. Din păcate puterea sistemului de propulsie nu a fost anunțată deocamdată, însă timpul necesar accelerării de pe loc până la 100 de km/h este de 10 secunde.

Corpul manii este produs din materiale ușoare. În habitacul pot călători până la cinci mături. Spațiul pentru depozitare se împarte în 12 litri găsiți în consola centrală, tocmai 780 găsiți în portbagaj, iar cu rabatarea banchetei cifra crește la 1.701 litri. Printre alte dotări se anunță update-uri OTA, o aplicație companion, cheie wireless, suport Apple CarPlay Android Auto.

Pentru a înțelege acest concept am realizat un film în care am prezentat modul de realizare a unei mânuțe alimentate cu energie solară. Având în vedere că energia durabilă joacă

un rol din ce în ce mai important în viitorul nostru, este momentul să le permitem copiilor să învețe, fie prin joacă, concepte de bază aflate în spatele tehnologiei solare modul în care acestea pot fi aplicate.

CONCURSUL *JUVENES TRANSLATORES* ȘI EXPERIENȚA PARTICIPĂRII

Elev: Alecse Alexandra, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești
Prof. coord.: Dobrin Călina Cristina, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești

Experiența participării la Concursul Internațional *Juvenes Translatores* a fost cu siguranță o experiență pe care nu o voi uita prea curând care și-a pus amprenta asupra mea, a dezvoltării mele profesionale, făcându-mă să înțeleg cu adevărat importanța pe care o au limbile străine în perspectiva unei cariere profesionale de succes.

Ora de limba franceză a fost pentru mine una dintre cele mai plăcute ore încă din clasele mici. Niciodată nu a trebuit să depun un efort deosebit în a asimila o noțiune nouă de gramatică, iar în ceea ce privește lexicul, cuvintele căpătau în mod firesc sens fiindu-mi astfel foarte ușor să înțeleg, să traduc texte din limba franceză, indiferent de domeniul din care acestea erau selectate. Doamna profesoară cu care am studiat limba franceză în liceu a observat încă din primul an de liceu acest lucru, iar anul trecut, în luna octombrie mi-a propus să mă înscrie alături de colegile mele la concursul de traduceri lansat de Uniunea Europeană – *Juvenes Translatores*. Am acceptat cu entuziasm deși, mărturisesc că atunci când am acceptat, nu știam prea multe despre cum se va desfășura. A urmat o etapă de selecție la nivel de școală, în urma căreia am fost desemnată să reprezint școala în cadrul acestui concurs.

La scurt timp am început pregătirea suplimentară, chiar dacă fiind în ultimul an de liceu, lucram intens pentru materiile la care urma să susțin probe în cadrul examenului de Bacalaureat. A fost o experiență puțin diferită de alte pregătiri suplimentare deoarece, fiind vorba de un concurs on-line, a trebuit să-mi perfecționez și abilitățile de tehnoredactare.

Timpul a trecut foarte repede, iar la finalul lunii noiembrie urma să susțin proba. Deși parcursesem împreună cu doamna profesoară subiectele probelor din anii precedenți, așteptam cu emoție să văd care va fi tema traducerii din concursul de anul acesta. Așa cum era de așteptat în context pandemic, tema traducerii din competiția acestui an a fost solidaritatea statelor Uniunii Europene în context pandemic văzută prin ochii unui adolescent.

Proba a durat două ore, așa cum știam din regulament, însă cred că a fost unul dintre puținele momente în care timpul s-a scurs cu mai multă rapiditate decât în mod firesc. Din punct de vedere gramatical, tradusesem împreună cu doamna profesoară texte mai dificile. Provocarea acestui concurs de traducere din limba franceză în limba maternă, din punctul meu de vedere, a constat în găsirea echivalențelor perfecte în limba română, în traducerea unui discurs în care trebuia dozată cu multă atenție interferența dintre cele două registre de limba – familiar și literar.

În luna martie am aflat că traducerea realizată de mine a fost recompensată cu mențiunea specială a juriului, un rezultat foarte valoros pentru mine, cu atât mai mult cu cât am concurat cu elevi din întreaga lume, unii dintre ei provenind chiar din licee teoretice cu profil umanist.

Ca o concluzie de ansamblu, această experiență m-a făcut să reevaluez importanța limbilor moderne în viitoarea mea dezvoltare profesională și m-a făcut totodată să înțeleg câte oportunități poți exploata prin cunoașterea unei limbi străine.

Cuprins:

Secțiunea 1- CADRE DIDACTICE

Modalități de integrare a copiilor cu CES în mediul școlar

INTEGRAREA COPIILOR CU CES IN MEDIUL ȘCOLAR Prof. Teianu Ioana, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești	2
IMPLEMENTAREA PLANULUI DE INTERVENȚIE PERSONALIZAT Prof. Dobrin Călina-Cristina, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești	6
ÎNVĂȚAREA, COMUNICAREA ȘI COLABORAREA COPIILOR CU NEVOI SPECIALE ÎN ACTIVITĂȚILE DE GRUP Prof.: Dumitru Manuela Ofelia, Liceul de Arte „Dinu Lipatti”, Pitești, Argeș	9
INTEGRAREA ARMONIOASĂ A ELEVILOR CU DIZABILITĂȚI Prof. Androne Simona, Liceul de Arte „Dinu Lipatti”, Pitești	11
CONCEPTE ȘI ABORDĂRI DESPRE EDUCAȚIA INCLUSIVĂ. INTEGRAREA COPIILOR CU CES ÎN MEDIUL ȘCOLAR Prof. Moisescu Maria Cristina, Liceul Tehnologic „Dacia” Pitești	14
MODALITĂȚI DE INTEGRARE A COPIILOR CU CES Prof. Surcel Mihaela, Colegiul Tehnic “C. D. Nenițescu”, Pitești	18
INCREDEREA ÎN SINE A COPIILOR CU CES Prof. Cozlosche Claudia, Liceul Tehnologic Costești	21
EDUCAȚIA INCLUZIVĂ Prof.: Neagoe Daniel Nicolae, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești	23
PRINCIPIUL ACCESIBILITĂȚII ÎN EDUCAȚIA FIZICĂ ȘI SPORTUL ADAPTAT Prof.: Dobrin Marius-Daniel, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești	24
ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR CU CES Profesor: Gherghinoiu Adina-Raluca, Liceul Tehnologic Bălteni, Gorj	28

Secțiunea 2- CADRE DIDACTICE

Metode și strategii didactice utilizate în învățământul on-line

Articole de specialitate

READING IS GOOD HABIT FOR STUDENTS AND CHILDREN Prof. Zanfîr Ramona, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești	31
PROMOTING A SOCIAL-EMOTIONAL DEVELOPMENT IN THE CLASSROOM Prof. Neagu Ioana Miriam, “Mihai Eminescu” Secondary School Bradu, Arges	33
JOCUL DIDACTIC Prof. Surcel Mihaela, Colegiul Tehnic “Costin D. Nenițescu” Pitești	36
PROVOCĂRILE PREDĂRII ONLINE Prof. Greavu Mirela, Liceul Tehnologic „Constantin Dobrescu”, Curtea de Argeș	38
INVĂȚĂMÂNTUL ON-LINE, INSTRUIRE ASISTATĂ DE CALCULATOR Prof. Teianu Ioana, Colegiul Tehnic “Costin D. Nenițescu” Pitești	41
DISEMINARE PROIECT ERASMUS +, PORTUGALIA 2021 Prof. Vîlcu Daniela, Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Sfânta Filoftea”, Ștefănești	45
TULBURĂRILE EMOȚIONAL - COMPORTAMENTALE Profesor Neagoe Ancuța-Daniela, Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Sfântul Stelian” Costești	48
EVALUAREA PRIN INTERMEDIUL APLICAȚIEI GOOGLE FORMS Prof. Gherghinoiu Adina-Raluca, Liceul Tehnologic Bâlteni, Structura Școala Gimn. Peșteana-Jiu	50
EXPLOATAREA AVANTAJELOR PLATFORMELOR EDUCATIONALE ÎN CADRUL ORELOR DE LIMBA FRANCEZĂ Prof. Dobrin Călina, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu”, Pitești	53
JOCUL DIDACTIC – METODĂ ȘI FORMĂ DE ORGANIZARE ÎN PROCESUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT Prof. Dobrin Marius-Daniel, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenițescu” Pitești	55
RESURSE SOFTWARE UTILE ÎN PROCESUL INSTRUCTIV-EDUCATIV Prof.: Neagoe Daniel Nicolae, Colegiul Tehnic “Costin D. Nenițescu” Pitești	58
STRATEGII DIDACTICE ÎN MEDIUL ONLINE Profesor Neagoe Ancuța-Daniela, Centrul Școlar de Educație Incluzivă „Sfântul Stelian” Costești, Argeș	60

Secțiunea 3 – ELEVI

Creații personale și exemple de bune practici

AMBALAJELE, RESURSE LA ÎNDEMÂNA NOASTRĂ PENTRU ACTIVITĂȚI PRACTICE - EXEMPLE DE BUNĂ PRACTICĂ 65

Elev: Părșoagă Andrei_ Liceul Tehnologic „Dacia” Pitești

Prof. coord.: Moisescu Maria Cristina – Liceul Tehnologic ”Dacia” Pitești

AUTOMOBILUL MODERN UN SISTEM MECATRONIC 69

Elev: Ghebaru Denis, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenitescu” Pitești

Prof. Coord: Teianu Ioana, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenitescu” Pitești

OVERTHINKING 73

Șerban-Barbu Ioana, clasa a XII-a H, Colegiul Național „Zinca Golescu” Pitești

Prof. coord. Geanina Preda-Vîlcu, Colegiul Național „Zinca Golescu” Pitești

AUTOMOBILE CU PANOURI SOLARE – ” ÎNVĂȚĂM JUCÂNDU-NE” 74

Elev : Paraschiv Ionuț Marian, Liceul Tehnologic „Alexe Marin” Slatina- Olt

Prof. coord: Ing. Iosim Niculița Liceul Tehnologic „Alexe Marin” Slatina- Olt

CONCURSUL *JUVENES TRANSLATORES* ȘI EXPERIENȚA PARTICIPĂRII 76

Elev: Alecse Alexandra, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenitescu” Pitești

Prof. coord.: Dobrin Călina Cristina, Colegiul Tehnic „Costin D. Nenitescu” Pitești

PITEȘTI, 2021

ISSN 2734-5505

ISSN-L 2734-5505

COLEGIUL TEHNIC „COSTIN D. NENIȚESCU” PITEȘTI